

8^E JAARGANG N^O. 49 — 22 FEBRUARI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAND

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

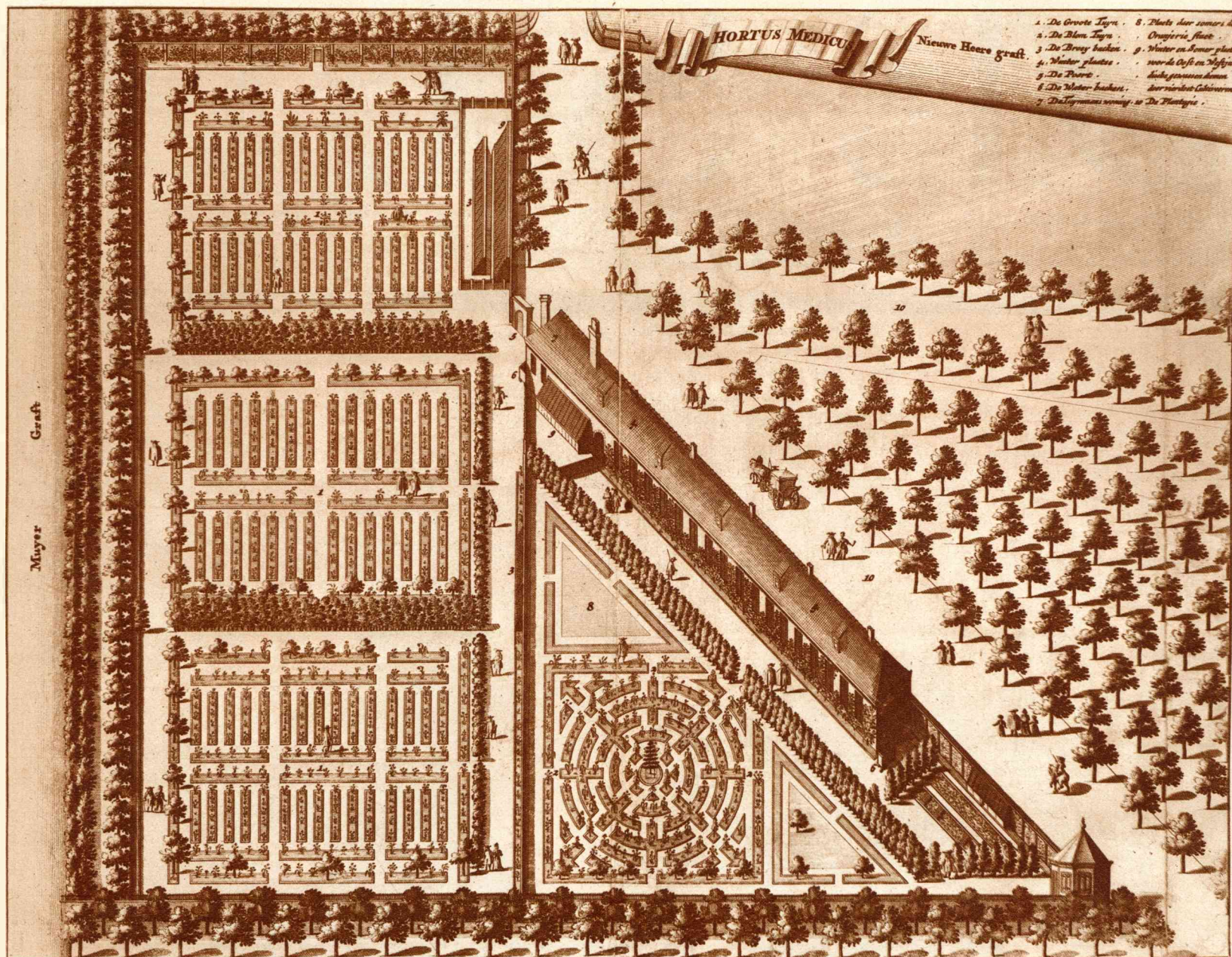
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

ZINDELIJK HOLLAND

Al is de koude nog zoo fel en zijn de omstandigheden nog zoo bezwaarlijk, Holland zou zijn roep van zindelijkheid verloochenen, wanneer de wasch niet door kon gaan. En daar de Volendammers gewoon zijn, dat het water van de Zuiderzee het „vuil” hunner kleederen afwascht, maakt manlief een bijt in het ijs, opdat moeder de vrouw toch maar schrobben kan; maar zelf helpt hij toch ook een handje mee.

Van Artzenij-hoff tot Hortus Botanicus

Nu het Amsterdamsche Gemeentebestuur den Gemeenteraad heeft voorgesteld, het Wertheim Park in de Plantage te bestemmen voor uitbreiding van den Hortus Botanicus, wordt de algemeene aandacht der Amsterdammers weer eens meer in het bijzonder gevestigd op dezen prachtige plantentuin en de bijbehorende kassen, waar de liefhebbers der botanie hun hart kunnen ophalen en waar een keur van gewassen bijeen is, welke elken kenner met bewondering zal vervullen.

Jammer is het, dat, in het algemeen gesproken, de bewoners van Neêrlands hoofdstad zoo weinig belangstelling toonen in deze, ook uit wetenschappelijk oogpunt, zoo merkwaardige instelling en dat alleen de bloei van de beroemde Victoria Regia in staat is, telken jare de Amsterdammers in drommen te doen opgaan naar den „Hortus”, zooals de Stadsplantentuin met den dubbelen Latijnschen naam bij voorkeur door de burgerij in de wandeling betiteld wordt.

Mogen wij dan thans de gelegenheid benutten, om onzen lezers eens het een en ander te vertellen uit het grijze verleden van den Hortus Botanicus, welke langzamerhand den eerbiedwaardigen leeftijd van twee en een halve eeuw nadert.

Nadat in de tweede helft der 17e eeuw door de toenmalige uitbreiding van de stad Amsterdam, de oude „Hortus Medicus” — „zijnde geweest de tuyn van het oude Reguliers-Klooster, op het Regulierspad” — had moeten verdwijnen, werd de tuin van het Gasthuis tot dat doel ingericht, hoewel, gelijk de geschiedschrijver uit dien tijd het uitdrukt, „de tuyn daer-toe heel onbequaam was.” Het was professor Gerardus Leonardus Blasius, die daar „lessen gedaan heeft, ten behoeve van die geene, die hem wilden hooren.”

De aanblik, welken de Hortus in de 17e eeuw opleverde — Wat de Hoff-wetten vertelden — Het achtkantig speelhuisje — De warme stoof — Een nette catalogus — Vrije toegang voor vijf gulden — Professor Botanicus Fredericus Ruysch

Inmiddels kwam (juist op de plaats waar een 15-tal jaren geleden de nieuwe Hortus-gebouwen verrezen) een „groot stuk velts ledig te leggen”, waarom het stadsbestuur den 2en Januari 1682 besloot over te gaan tot beplanting van dit terrein, en wel zoo, dat het geheel verdeeld werd in „15 parken en de parken in tuynen, en met bysondere laanen, de laanen met ypen- en lindeboomen, met de naam van de Nieuwe Plantagie te noemen, en de groote, ledige parken alle met verscheide regelen ypen-boomen te beplanten.”

Op een gedeelte van dit terrein, in den vorm van een driehoek en „een morgen groot”, liet het stadsbestuur in dat zelfde jaar het oog vallen bij de keuze van een nieuwen „Hortus Medicus”, en wel in verband met de „onbequaamheid van de Gasthuystuyn”. Den 2en November 1682 werd aldus door de „Burgemeesteren en 36 Raaden” besloten.

Als wij hier nu volledigheidshalve vermelden, hoe de nieuw aan te leggen Hortus begrensd werd, zal men tot de conclusie komen, dat, al is het uiterlijk van tuin en gebouwen sinds de 17e eeuw zeer beduidend veranderd „de plaats door alle eeuwen heen dezelfde gebleven is.”

De nieuwe tuin dan „had aan de Westzijde de Heeren-graft, aan de Zuyd-zijde de Muyer-graft, aan de Noord-Westzijde de Heere-weg, en ten Oosten de eerste dwars-laan, by de steenebrug, aan de rechterhand, waar langs men van de Breed-sstraat in voorzegde Nieuwe Plantagie gaat.”

Tot commissarissen van den nieuwen tuin werden aangesteld de „regeerenden Burgemeester Ridder Jean Huydekooper, heer van Maarseveen, Neerdijk enz. en het raadslid Jan Commelin.”

Ook dit terrein bleek dezelfde eigenaardigheden, wat de gesteldheid van den bodem betreft, te bezitten, welke steeds ons lage land gekenmerkt hebben; het land, dat de dichter De Genestet bijna twee eeuwen later bezong, als te zijn een „doorsyperd stukske grond, vol killen dauw en damp, vol vuns, onpeilbaar slijk en ondoorwaadbre wegen.” Wij vinden tenminste afzonderlijk vermeld, dat, „de grond, moerassig zijnde, met groote naarstigheid door bijgebrachte stoffen, dog niet sonder byzondere moeyte, in korten tijd tot een beqaame hoogte gebracht werd.”

Wanneer men den tuin door een houten poort, waarboven het opschrift „Hortus Medicus” prijkte (later veranderd in „Hortus Botanicus”), was binnengetroten, werd de aandacht allereerst getrokken door een bord, hetwelk den bezoekers te lezen gaf, hoe men zich in den tuin te gedragen had, welke voorschriften wij curiositeits-halve hier in hun geheel laten volgen:

HOFF-WETTEN.

„Een ider die in desen Hoff wil komen, zal hem moeten reguleeren na de ordonnantie door de Ed. Groot Achtbare Heeren Burgemeesteren deser stad op deselve gemaakt.

I. Den ingang zal tot ses uren des avonds vry zyn, en niemant zal later als tot seven uren mogen blijven.

II. Alle Doctoren, Apothecars, Chirurgyens en hare Knechten zullen ingelaten worden op Dingsdag, Woensdag, Donderdag en Vrydag; doch de Knechts alleen ten voornoemde dagen des smorgens van elf tot twaalf uren, en dat tot onderwijzinge, beginnende van den eersten Mey tot den laatsten Augusti.

III. Des Sondags zal de Tuyn voorij der een gesloten zijn.

IV. Niemant zal vermogen eenige onbehoorlijkheid te plegen, over de bedden te springen, of te stappen, den Hovenier qualyk te bejegenen, nochte haar te verstouten eenige planten te steelen, takken, boomen, vruchten ofte zaaden af te breeken, alles op poene van aanstonts uytgeleyt, en 't gebruyk van den Hoff ontsayt te worden: de wyl die alleen tot eerlyke oefeninge en vermaak gesticht is."

Zooals men uit dit „tuin-reglement“, welke benaming men in onze dagen aan de Hoff-Wetten zou toekennen, ervaren kan, hadden onze voorouders er zeer goed slag van, de puntjes op de i te zetten.

Verder den tuin inwandelende, kwam men in den eigenlijken „Medicinalen Hoff“, een complex van zes parken, welke te zamen niet minder dan honderd twintig perken telden, die naar de toenmalige (en ook thans weer in den smaak gekomen) tuin-architectuur, in rechtheid van lijnen met elkaar wedijverden.

Deze perken of bedden waren „alle met diverse medicinale en andere vreemde planten, gewassen en boomen beset.“ Hoewel de beschrijving aldus luidde, blijkt — hetgeen ook trouwens zonder afzonderlijke vermelding door den lezer wel begrepen zal worden — uit den plattegrond van de „Arzenij-Hoff“ uit dien tijd, dat de boomen niet in de perken, doch in de grasranden stonden, die, ter afsluiting van elke afdeeling, de bedden omlijnden. Bovendien waren de afdeelingen „door else-hagen, die tot een bequame hoogte gegroeit waren, afgescheyden, verschaffende onderscheyde ruyme wandelingen, welke wandelingen door tobbens en potten, met vreemde boom-gewassen en oranjerye waren voorsien, 't welk den aanschouwer een gemakkelijk en aangenaam gezicht verschafte."

Wat de kas-planten en het voorttellen van uitheemsche planten betrof, behoeft het wel nauwelijks betoogd, dat, waar de hulpmiddelen zooveel primitiever waren dan in onzen tijd, ook de resultaten van bescheiden aard waren. Maar aangezien, hoe dan ook aangebracht, warmte voor dit doel de hoofdzaak was, wist men zich zeer goed te behelpen met „vijf ovens, daarin des winters het vuur geleyt word, alle uytlopende in een schoorsteen“.

De vorenbedoelde kas, waar voornamelijk Oost- en Westindische gewassen werden voortgeteeld, bevond zich „rechts tegens de schutting aan“ en was lang „80 voet, bij een breedte van 4 en een halve voeten, en van binnen met verscheide afschutselen verdeelt“. Daarvóór was een broeibak aangebracht, „van deselfde langte als de voorszegde kas, met glazen voorsien, bequaam om alle vreemde gewassen uyt zaat te doen voortkomen."

Links van den ingang bevond zich de z.g. zomerkas, en eenige „stellagiën, voorsien met potten en tobbens, daarin allerhande vreemde gewassen voor yders gezicht ten toon staan."

Tusschen de straks genoemde drie afdeelingen met honderd twintig perken en de zooeven beschreven winter- en zomerkassen, was een groot terrein in den vorm van een rechthoekigen drie-hoek, waarvan een gedeelte bestemd was als „plaets, daer somers de Oranjerie staet“, maar waarvan het overgroot gedeelte ingenomen werd

door den „Blom-Tuyn“. Deze geleek precies een dool-hof, in welks midden een eenzame palm zich statig verhief. De reden, waarom dit gedeelte van den „Hortus Medicus“ zoo eigenaardig was aangelegd, wordt ons ook niet verzegen. Wij lezen toch, dat dit deel van den tuin „zodanig door afsnydingen verdeelt was, dat men de driehoekige misstant niet wel kan gewaar worden."

Was men den „blom-tuyn“ rondgedoeld en na tal van omzwervingen ten slotte weer in een laantje terechtgekomen, dat naar den uitgang van dit deel van den Hoff leidde, dan kon men van de vermoeienis uitrusten in een „achtkantig speel-huysje, dat zeer gemakkelijk lag en 't uytzicht over het bosch en Nieuwe Plantagie hadt."

Voorraanzicht van het Hortusgebouw, gezien vanaf het Wertheimplantsoen.

Grenzende aan de „Plantagie, op de plaats, waar men in 1912 aanving met de voorbereidselen voor de stichting van het nieuwe hoofdgebouw, „vertoonde zich de groote Galderye (ofte Winter-plaats), breed 20 en lang 133 voeten.“ Deze geheele wintergalerij was van hout opgetrokken. Wat de verwarming betreft, had men hier op eigenaardige wijze weten te bewerken, dat „zonder gestookte kaggels, de tederste gewassen voor alle ongemakken bewaart wierden.“ De dubbele houten wanden dezer kas waren namelijk opgevuld met „... boekweit-doppen! Bovendien waren aangebracht „dubbele glase vensters en daarvóór, bij sterkke vorst, houten luyken, om alle tocht en koude buyten te houden."

De planten, die nog meer warmte vereischten, werden geborgen in een ruimte achter de zooeven genoemde winter-galerij, welke temperatuur voldoende door de benaming „warme stoof“ werd aangeduid. In de achterste „warme stoof“ waren de zaad-kassen.

Tevens was daar te vinden een boekenkast, waarin verschillende botanische werken bewaard werden, o.a. was daar een „kunstig geteekend blom- en kruidboek te sien, geteekent met waterverf, door eene Moninks gedaan, na vreemde Oost- en Westindische gewassen, die hier op haren tijd in deze Hoff gebloeit en vruchten gedragen hebben, 't welk nog jaarlijks werd gecontinueert, 't geen heerlijk en schoon om te sien was."

Vóór men de Wintergalerij verliet, werd het oog nog geboeid door een „Rariteyt-Kas“, waar in fleschjes met „eenige vogtigheyt“, behalve vreemde zaden en gewassen, ook kleine slangetjes, hagedisjes en „wat diergelijk meer is“ bewaard werden.

Wederom naar buiten tredend, bereikte men langs wijngaarden en „tobbens en potten met abrikoosen en persiken“, een kas „tegens de hoveniers-woning aan“, welke 36 voet lang en 5 voet breed was, en waar Indische vruchten gekweekt werden, gekoesterd door de warmte van „drie ovens om 't vuur in te leggen."

Alvorens nu de beschrijving van den eigenlijken tuin met kassen te beëindigen, stippen wij nog even aan, hoe de besproeiing der planten plaats had: „Buyten de winter-plaats stonden ter wederzijde groote loode bakken, daar in uyt andere, onder aarde leggende regenbakken 't water gepompt word, en door de zon verwarmt zijnde, worden de boomen en planten, die in tobbens en potten door de Hoff verdeeld staan, met hetzelfde bewaterd."

Zooals in den aanvang dezer beschrijving reeds gezegd, behoorde het raadslid Jan Commelin in 't jaar 1682 tot de commissarissen van den nieuwen „Hortus Medicus“. Dat deze commissaris zijne functie niet als een sinecure beschouwde, blijkt wel o.m. hieruit, dat hij „van alle medicinale Kruiden, van alle gewassen en boomen in desen Kruid-Hoff een netten catalogus gemaakt en door den druk aan 't licht gegeven heeft."

Van den 18en December 1683 af werd 'n zeker bedrag geheven van ieder, die den tuin bezichtigen wilde, welke gelden dienden „tot ontlastinge van de stad in de onkosten van het maken en het jaarlykse onderhoud.“ De toegangsprijs was vastgesteld als volgt:

„Niemant sal ingelaten worden, tenzy hij vier stuyvers aan 'n daartoe gestelde Knecht komt te betalen, exempt de heeren Officiere, Burgemeesteren, Schepenen, 36 Raden, Commissarissen, Pensionarissen en Secretarissen."

Zelfs waren er voor sommige abonnementen te krijgen. Men leest toch: „Om de vrije ingang te hebben, moeten alle doctoren jaarlyks betaalen vijf gulden.“ De apothekers betaalden „vier gulden thien stuyvers en haar knechts vier guldens en die geene, die haar proef kwamen

te doen, moesten boven de van ouds gestelde vijftig guldens, noch hondert gulden voor den thuyne geven."

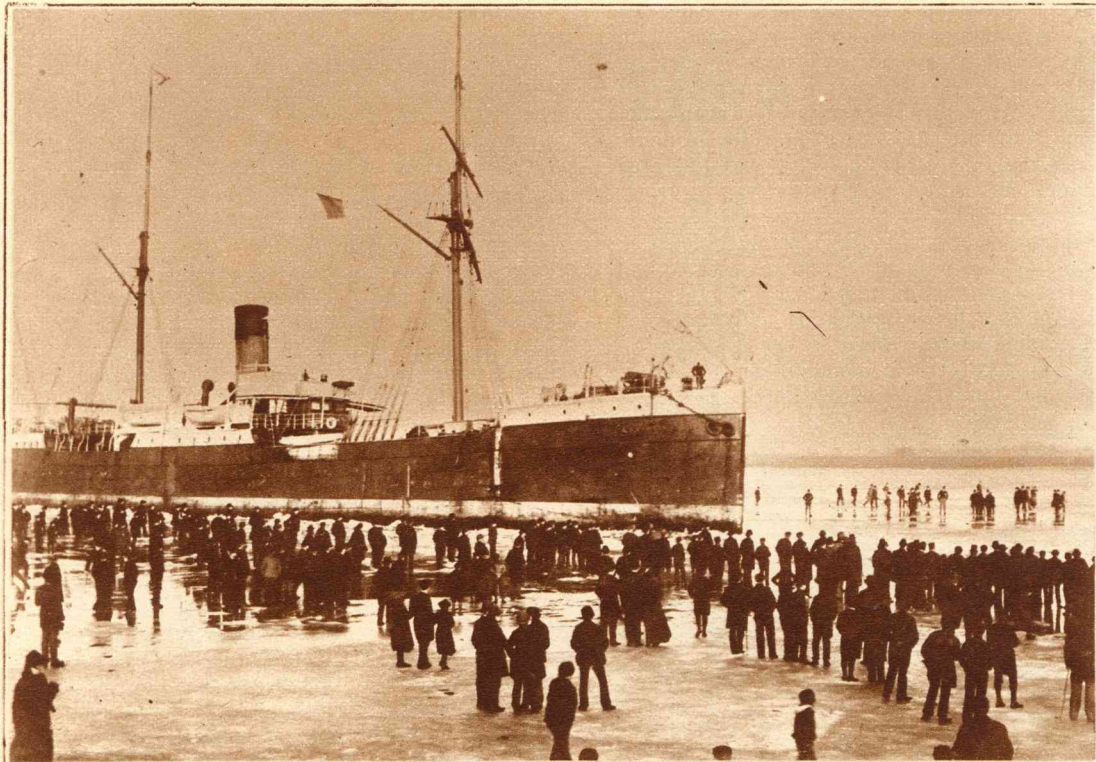
Verder werden de apothekers in de gelegenheid gesteld uit dezen „Hortus“ te betrekken: „kruiden en wortelen, tot de compositie van een zyrop, zalf, etz. tot twaalf en van een apozema tot drie stuyvers."

Teneinde te voorkomen, dat personen „vrijlijk“ den Hoff bezochten, zonder daartoe gerechtigd te zijn, werd aan doctoren, apothekers en „deszelfs knechts“ een koperen penning uitgereikt, welke aan den ingang vertoond moest worden, en mocht deze „misbruyckt“ worden, „zou de ijenaar deselve verbeuren, en die niet weder bekomen voor dat hij een boete van zes guldens hadt betaalt."

Nadat den 31en Maart 1685 de heeren „van den gerechte geordonneer hadden“, dat geen apothekersknecht aangenomen mocht worden, of hij moest ingeschreven zijn bij het „Collegium Medicum“, werd de „keure van den 23 Maart 1639“ zoodanig aangevuld, dat geen apothekers-knechts „tot haar examens geadmitteerd werden, dan die behoorlijke kennis in den „Hortus Medicus“ hebben bekomen en het boven gemelde recht betaalt."

Besluiten wij deze historische beschrijving van den thans zoo gemoderniseerden „Hortus“, gelijk deze in de 17e eeuw was ingericht, met te vermelden, dat „de heer Fredericus Ruysch, hoogleeraar van de heelconst en ontleding, alsook artzney-geleerde van 't Gerecht, in den jaaren 1685 in de maand April bij haar Ed. Gr. Achthb. de Heeren Burgemeesteren en 36 Raaden, aangesteld werd als Professor Botanices, doende des somers van Mey tot September tweemaal ten week, over de medicinale Kruiden en planten die in desen Hoff gevonden worden, openbare lessen, ten behoeven van de Chirurgyens en Apothecars, mitsgaders hare Knechts en andere personen, die daar willen tegenwoordig syn."

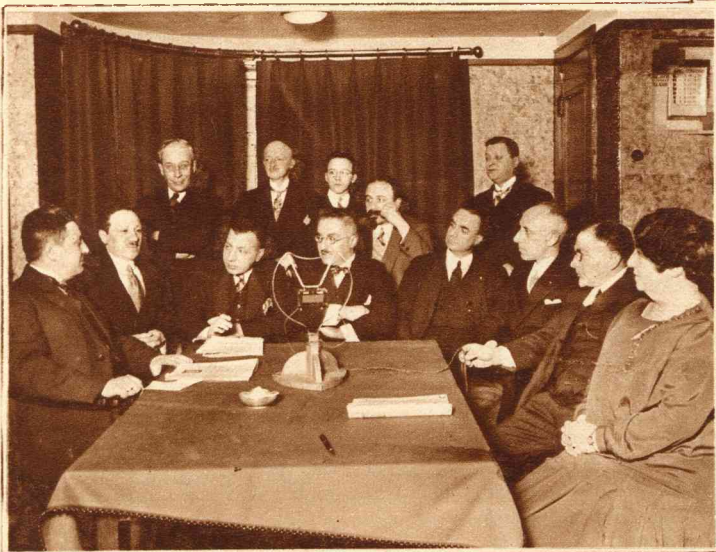
CHRIS VAN AMSTEL.

Het Y in 1890

Nietwaar, de winter van 1890-91 gold tot nu toe bij de ouderen van dagen als „de“ strenge winter waarvan men de ijsigste verhalen, in den werkelijken zin van het woord, kon opdisschen. De winter echter, welken wij nu meemaken (of meegemaakt hebben?) blijkt echter dien van toen in koude nog te overtreffen. Maar dat het in 1890 toch wel flink gevoren heeft, moge blijken uit bovenstaande foto uit dat jaar, waarop men zien kan hoe het Y druk begaan werd en hoe, teneinde een vaargeul voor den Oceaanstoomer te maken, de genietroepen het ijs voor den boeg met dynamiet lieten springen. Een curieuze foto die voor onzen tijd zeer actueel is.

HET VERKEER OP HET IJ is dit jaar gelukkig niet gestremd geweest, hoewel het voor de sleepboten dikwijls een heele toer was, hun vrachtje door de ijsschotsenmassa heen te wringen.

DE JOODSCHE INVALIDE, de zeer nuttige Amsterdamsche instelling, die onovertreffbaar is in haar bedelpraktijken, heeft Maandag j.l. een radio-uitzending uit Hilversum georganiseerd, om nog eens een flinken aanval te ondernemen op de beuzen der luisteraars, die zich dan ook, daar zijn we zeker van, niet onbetuigd zullen laten. Onze foto toont het bestuur der J. I. en eenige gasten, waaronder mevr. Antoinette van Dijk en den heer Willem Vogt, ieder aan het uiteinde der tafel, waarop de microfoon staat opgesteld.

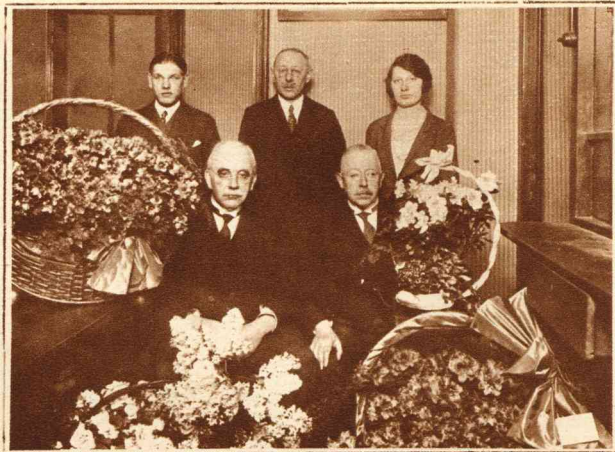
DE AMSTEL IN BEVROREN TOESTAND. Voor scheepsjongens en andere bestellers is het een groot gemak, den Amstel dwars te kunnen oversteken langs het padje, dat zich op het ijs allengs gevormd heeft.

NA DEN BRAND IN FLORA zag het er den volgende dag aan den achterkant aldus uit. De klinop langs den gevel was met een dikke ijslaag bedekt, hetgeen een merkwaardigen aanblik opleverde.

DE AMSTERDAMSCHER GRACHTEN zijn voor een gedeelte in ijsbanen herschapen, waarover men de liefhebbers lustig ziet zwieren. Ook voor avondvermaak is gezorgd, door fantastische verlichting met lampions.

EEN 50-JARIG BEURSJUBILEUM heeft de heer W. K. F. Seel herdacht. Niet alleen bezoekt deze nestor een halve eeuw de effectenbeurs, maar ook is hij een even langen tijd werkzaam bij de Fa. Joosting en Everts, commissionnairs in effecten te Amsterdam.

Uit de Hoofdstad

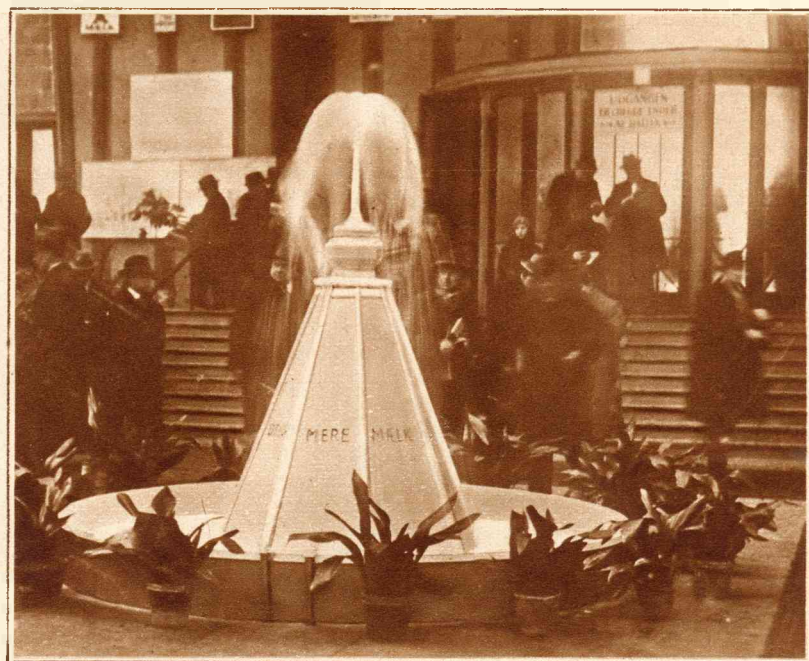
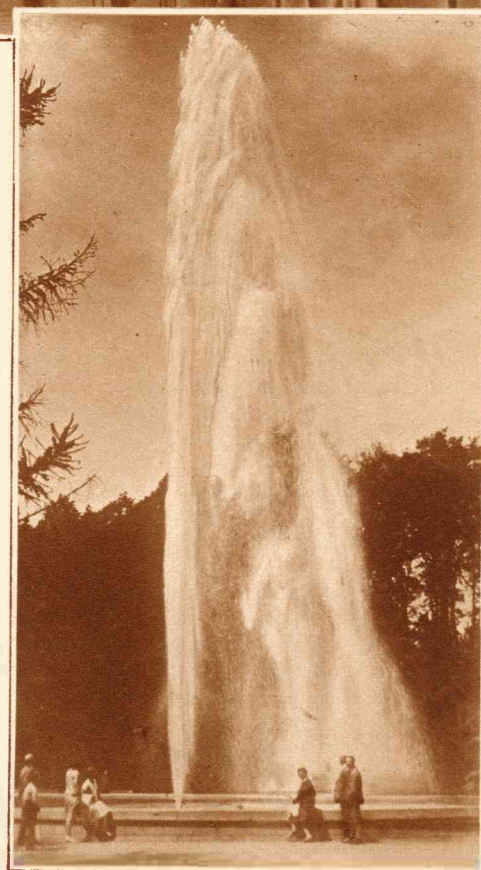
WAAR DOKTERS FAALDEN hielp.... de brandweer. Onderafgebeelde zevenjarige jongedame was lijdend aan longontsteking en door twee geneesheeren opgegeven. Ten einde raad riep de vader de hulp in van de brandweer, waarop twee brandweerlieden 11 dagen lang met een pomp haar zuurstof hebben ingegeven, totdat ze de crisis overwonnen had. Het geval heeft natuurlijk in medische kringen en bij natuurkundigen heel wat opzien gebaard en kleine Greetje Brown uit Kansas lacht heel vergenoegd, nu ze meer betarend is.

IN EEN DAMES-TWEELINGS-GELIJKHEIDSWEDSTRIJD (wat een uitdaging!), die onlangs te Berlijn heeft plaatsgevonden, kwamen deze drie paren uit met een prijs. Den eersten prijs behaalde het middelste paar, den tweeden het linker, en den derden het rechtsche stel.

Varia

TWEE MERKWAARDIGE BRONNEN. Een echte en een kunstmatige bron beelden wij hierbij af. De eerste hiernaast is pas aangeboord in de Duitse badplaats Oeynhaus en levert dagelijks niet minder dan $1\frac{1}{2}$ miljoen warm geneeskrachtig water op. De andere hieronder is, zooals gezegd, kunstmatig en bevindt zich op de groote melkerijtentoonstelling, welke eerst-daags te Kopenhagen geopend wordt. Ze vormt daar een heele attractie, omdat ze echte melk voortbrengt als een reclame voor meer melk drinken.

CHARLEY CHAPLIN AMUSEERT ZICH te zamen met den beroemden caricaturist Rolph Barton, met het zogenaamde „synthetische” tennisspel, waarbij Charly den bal vasthoudt aan een touwtje. De spelers staan op het grasveld voor Charley's prachtig huis in Beverly Hills.

De Geheime Gang onder Fort Pampus

EEN OORSPRONKELIJK HOLLANDSCHE
NOVELLE DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Direct begreep hij, dat dit wel de uitgang kon zijn. De deur aan 't einde van de gang, waar hij tegen geleund had, was wellicht een imitatie-deur, om wegwijze te maken. De doorgang was dus vrij.. de vrijheid lokte.. doch de man op den grond richtte zich op en een nieuw schot klonk. Een felle pijn striemde vlak daarna Boy's rechterschouder. Een warme substantie vloeide langzaam langs zijn arm. Bloed..

Hij gaf geen kik, maar plantte zich tegen den muur. Het was hetzelfde trucje, dat ze elkaar geleerd hadden op het vliegterrein, meer uit aardigheid. Zijn lichaam zakte met een schok, zijn beenen schoten uit en troffen met volle kracht den man in de borst. Hij slaagde er niet meer in zich op te richten. Zijn lippen slaakten een hoogen kreet, dan zakte hij in elkaar als een zak.

„Door die deur...” stamelde Boy, verwonderd over zijn kracht, na al het ondervondene.

„Na jou...” hijgde het meisje. Haar warm oogen waren vast op hem gericht. Een golf van plotselinge liefde voor deze wonderbare vrouw bedwelmde hem. Zij had zijn plan geraden. Hij had nog even terug willen gaan... om de twee kerels desnoods te binden en te ontwapenen, voor geval zij bij zouden komen.

„Ik kom toch...” fluisterde hij, zijn boord afrukkend, die aan flarden om zijn sterken hals hing. Hij nam snel zijn das en knoopte deze zoo goed als het ging om de polsen van den „Temmer”. Hij nam de zaklantaarn en de dof glanzende browning van den grond op en was dan met enkele stappen bij het meisje.

„Je bent gewond!” riep zij ontsteld uit. „Je arm bloedt... Mijn God!”

Hij lachte verlegen, veegde even langs zijn verhit voorhoofd en richtte dan de zaklantaarn op de donkere, smalle opening voor hem.

„Het is niets!” zei hij rustig. „Een schampschot of zoo iets. Maak je niet ongerust, mijn arm kan ik bewegen.”

Haar oogen vol van trots blikten hem aan.

„Laten we gaan...” fluisterde zij. „Ik... we moeten voortmaken, Boy!”

Het geheime deurtje gaf toegang tot een smalle wenteltrap, die als een spiraal naar beneden leidde. Boy ging vooruit, daalde enkele treden af en lichtte zoo goed mogelijk bij. Het meisje volgde hem, en wilde de deur achter zich dicht trekken. Doch de jonge man weerhield haar.

„We weten niet waar we uitkomen,” zei hij voorzichtig. „Ben je in staat om te volgen? Of wil je eerst wat uitrusten?”

Zij knikte ontkennend en volgde hem. Na enkele minuten stonden zij in een donkere gang, die precies leek op degene, die zij juist verlaten hadden. De stilte om hen heen, toen zij even bleven staan, was sinister. Af en toe klonk een tik van een vallenden waterdruppel.

Geholpen door het licht liepen zij naast elkaar langzaam vooruit.

„Ik bewonder je moed!” zei hij plotseling, haar van terzijde aanstarende. „We zijn er tot nu toe aardig doorgerold, maar ik betwijfel, of we nu wel hier zouden zijn, als je mij niet zoo prachtig geholpen had. Je bent een sterke metgezel geweest.. eh...”

„Emmy!” hielp zij hem, eenvoudig. „Je moet niet sentimenteel worden, Boy!” vervolgde zij, haar japonnetje recht trekkend en haar krullen wat uit haar oogen duwende. „Het was niet anders dan mijn plicht, om je te helpen. Door mij ben je in deze situatie gekomen.”

Hij bleef stil staan en staarde haar bewonderend aan.

„Plicht?” vroeg hij verbaasd. „Het is toch mijn eigen schuld geweest, dat ik je volgde in den toren. Ik voelde het dadelijk al... dat iets je bedreigde. Ik...”

Hij stamelde en lachte verlegen. Zij trok een bedenkelijk gezichtje en blikte naar hem op.

„Waarom volgde je me dan?” vroeg zij, zijn handen grijpend.

„Omdat iets in je me aantrok!” antwoordde hij

rustig. „En ik heb er geen oogenblik spijt van gehad, eh... Emmy, dat ik je heb mogen volgen.”

„Je bent een wonderlijke jongen,” lachte zij. „Ik ken weinig mannen, die zoo moedig en toch zoo bedeesd zijn als jij. Ik... ik heb een gevoel, of we elkaar al heel lang kennen. Daarom misschien ook, voelde ik mij steeds zoo veilig bij je. Ik weet nu, dat we samen zullen slagen...”

„Mij is het ook, alsof we elkaar al heel lang kennen,” zei hij zacht. „Ik hoop niet, dat je me kwalijk neemt, dat ik je ben gaan tutoyeeren. Het was niet correct...”

„Dat is waar!” gaf zij toe. „Maar ik geloof, dat ik daarmee begon, Boy... Het was een impuls.. toen ik zoo in angst verkeerde. Ik geloof... dat ik...”

Zij zweeg en bloosde. Dan maakte zij een energieke beweging met het blonde kopje en staarde peinzend voor zich uit.

„Wel?” vroeg hij schuchter, doch iets vermoedend.

„Ik geloof, dat ik heel erg van je zal gaan houden, Boy... Neem mij niet kwalijk, als je blijft...”

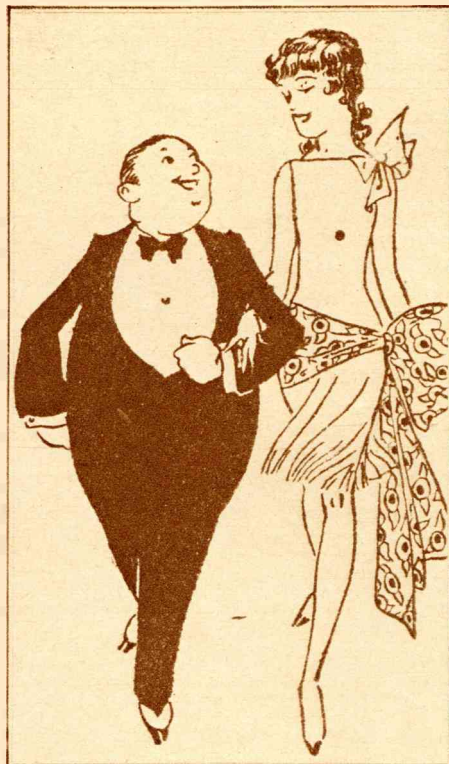
Hij was zoo beduusd door deze eenvoudige doch hartelijke en ontroerende woorden, dat hij plotseling doorliep. Zij keek hem angstig aan.

„Je moet niet verwonderd zijn...” vervolgde zij dringend. „Ik... ik ben altijd zoo vreemd geweest, Boy. Ik ben erg spontaan... en het zou mij drukken, wanneer ik je dat niet verteld had. Het zijn mijn eerlijke gevoelens, maar je moet mij goed begrijpen.”

„Alles lijkt wel een droom,” antwoordde hij vaag. „Is het niet zonderling, Emmy, dat twee jonge mensen, die elkaar nog nooit eerder ontmoet hebben, plotseling zoo veel voor elkaar gevoelen? Je woorden van daareven hebben mij diep ontroerd... meer dan ik je kan zeggen... Al dadelijk trok iets in je mij zoo aan, dat zei ik je al... En nu, na alles... Ik ben trotsch op je, Emmy. Zonder jou waren wij misschien daar, in die verschrikking. Als je mij niet zoo prachtig geholpen had... Ik ben een vreemde natuur, het is alles zoo wonderlijk... Maar de gedachte, dat je mij zoo heerlijk vertrouwt... hier, onder den grond... overweldigt mij.”

Zij legde haar handje op zijn niet geworden

Fanny Flapuit zegt:

Je kunt een meisje niet vernijten, dat ze neerziet op 'n man, die naar haar opkijkt.

schouder. Hij bleef opnieuw staan, keek haar aan, opgewonden.

„Als we weer buiten zijn, Boy..

vrij... laat mij dan niet dadelijk aan mijn lot over. Ik bedoel... ga niet zonder meer terug naar je woonplaats.”

„Nee!” zei hij vlug. „Dat zou ik niet kunnen. Tenminste niet eerder, dan dat ik weet, dat je weer veilig bij je ouders bent. Trouwens, de politie zal ons noodig hebben...”

„Beloof het me!” hijgde zij. Hij voelde, hoe haar handen trilden.

„Ja... ja...” stamelde hij ontroerd, vol verteedering.

En plotseling drukte zij zich tegen hem aan, trok zijn hoofd naar haar toe, en kuste hem op het voorhoofd. Haar aanraking ontroerde hem, een blos van liefde overtoog zijn gelaat.

„Ik ben zoo moe,” fluisterde zij zachtjes. „Laten we eerst wat rusten, Boy. Het kan nog zoo lang duren, die gang.”

Met zijn gezonden arm ondersteunde hij haar, enkele meters liepen zij verder. Daar was een soort inham in den zijwand. Hij hielp haar een makkelijk plekje opzoeken en dadelijk liet zij zich neerglijden. Zijn jas had hij achter moeten laten, doch dicht tegen hem aan viel zij bijna direct in slaap. Hij leunde tegen den muur en liet het licht van de lantaarn voor een laatste maal onderzoeken om zich heen glijden. Dan schakelde hij het lampje uit en bleef stil zitten, in het vochtige duister, na eerst te hebben gekeken hoe laat het was. De kleine wijzers van haar horloge wezen juist elf uur.

En met wonderlijke gevoelens in zijn hart bleef hij waken, op alles voorbereid, de browning naast zich, terwijl langzamerhand een stekende pijn in zijn schouder hem deed herinneren aan de opgelopen kogelwond.

Straks, wanneer zij wat uitgerust zou zijn... zou hij vragen, of zij hem wilde verbinden. Maar eerst moest zij rust hebben, om sterk te worden voor wat nog zou kunnen gebeuren. Zij, Emmy... zijn moedig helpstertje....

Na een vrij langen tijd, toen hij juist de lantaarn opnieuw had aangestoken en gezien had, dat het reeds over eenen was, meende hij een verdacht geluid te hooren. Vlak daarop klonk een stem, op verren afstand: „Doe die vervloekte deur open!”

Boy was onmiddellijk op zijn hoede. Hij greep de browning en merkte, dat het meisje ontwaakte. Hij ontstak licht en vertelde haar fluisterend wat hij gehoord had. Iets later klonk een andere stem, die zij herkende, door het vreemde accent:

„Zij is open. Laten we de beenen nemen. Dat vervloekte tweetal is door de ondergrondsche gang gevlucht. Laten we hen niet achterna gaan. Zij hebben een te grooten voorsprong. Laat je kame-raad maar liggen, zijn eigen schuld. En nu weg!”

Er klonk een doffe slag... waarschijnlijk viel de deur dicht, toen werd het stil.

Emmy Kloetinghe wierp een vragenden blik naar Boy.

„Id begrijp het!” zei hij kalm. „Een van de kerels in de cel is bijgekomen. Hij heeft dien vreemde eveneens bijgebracht en nu zijn ze vertrokken door de deur, waar wij tegen hebben geleund. Het was dus géén schijn-deur. Uit hun gesprek maak ik op, dat deze gang naar de vrijheid voert. Zij gaan ons niet achterna, dus zijn we voorloopig veilig. Ben je wat uitgerust?”

Zij knikte en stond vlug op. Toen zij zag hoe laat het was, kwam er een bezorgde uitdrukking in haar mooie oogen.

„En u hebt aldoor gewaakt?” vroeg zij vol teederheid.

Hij stond eveneens op en strekte zijn lichaam even.

„Natuurlijk!” lachte hij. „Het is niets, ik ben absoluut niet moe. Alleen begin ik mijn maag te voelen. We zullen verder gaan!”

„Eerst je schouder!” weerhield zij hem, en toen hij even aarzelde, keek zij hem flink aan.

„Laat mij je verbinden!” zei zij kalm. „Het zou dwaasheid zijn, om nu door te loopen. Misschien

is het een schampschot, een vleeschwond. Ik ben nogal handig. Kom maar hier, ga even zitten!"

"Daar heb ik niet aan getwijfeld!" lachte hij, en met behulp van haar vlugge vingers ontblootte zij zijn schouder. Zoo goed mogelijk verwijderde zij het geronnen bloed en knikte toen goedkeurend.

"Inderdaad een schampschot!" zei ze opgelucht. "Geef mij je zakdoek. Hier is de mijne. Ik knoop ze aan elkaar en voor zoolang is het genoeg. Wanneer je zoo zou doorloopen, heb je kans, dat de wond weer gaat bloeden."

Stil liet hij haar haar gang gaan, en handig verbond zij hem. Dan sprong zij luchtig op. Even later liepen zij verder, dicht naast elkaar, het licht vóór hen op den grond.

Er kwamen een paar bochten; af en toe scheen het, alsof zij in een cirkel liepen. Soms steeg de gang een weinig. Na enkele minuten kwamen zij aan een nieuwe wenteltrap.

"Voorzichtig!" waarschuwde hij. "Ik ga voor. Hou mij vast!"

De trap was vrij hoog, doch toen zij boven waren, op een klein platvorm, was zijn teleurstelling groot. Hij had gedacht, dat hier ergens een luik of een deur zou zijn, die hun toegang zou geven tot een gedeelte van het fort, doch niets van zoo iets was te vinden. Zij liepen iets verder en zagen plotseling een donker gat voor hun voeten. Toen hij het licht over de opening liet schijnen, ontmoetten hun blikken een loodrechten wand. De put was rond en vrij groot. In ieder geval meer dan drie meter in doorsnee. Hij knielde neer, boog zich over den afgrond en liet het schijnsel naar beneden glijden. Heel diep, zeker wel tien meter, glinsterde water. De putwanden waren volkomen gaaf, zonder uitsteeksels. Doch heelemaal beneden was een halve ronde opening zichtbaar, een soort ronde gang, die verder moest leiden.

Het meisje had de situatie scherp in zich opgenomen en keek hem vastberaden aan.

"We moeten naar beneden!" zei hij kort. "Deze geheime gang is slechts geschikt voor menschen, die een touwlander bij zich hebben. Laten we nog even teruggaan, naar het portaaltje boven aan de trap!"

Zij liepen terug en plotseling slaakte Boy een kreet van vreugde. Daar was een deur, een half verrotte, houten deur. Zonder aarzelen opende hij haar, en liet het licht door de opening naar binnen vallen. Het meisje keek over zijn schouder en sloot onmiddellijk de oogen.

"Vervloekt!" bromde Boy, de deur schielijk dichttrekkend. En zich omwendend vroeg hij angstig: "Je hebt het gezien? Arm kindje, ben je geschrokken?"

Zij lachte al weer, wat bleekjes. Stil gingen zij terug naar de put. Achter de deur was een kleine ruimte, een soort ronde cel, heel eng. Daar, op den grond lagen twee lijken, half vergaan reeds, met gescheurde kleeren en leeg oogkassen.... Enkele ratten waren haastig weggerend....

Dicht bij den geheimzinnigen put zetten zij zich zwijgend neer. Zuinig als hij moest zijn, doofde Boy de lantaarn weer. Het meisje verbrak het eerst de drukkende stilte. Haar stemmetje klonk vreemd, doch beslist in de holle, kille ruimte.

"Ik geloof, dat we gevangen zitten!" sprak ze. "Achter ons hebben we de gesloten deur, die waarschijnlijk dadelijk toegang geeft tot de buitenwereld, en voor ons is die griezelige put. Als we nu zeker wisten, dat we spoedig gered zouden zijn, wanneer we ons op de een of andere manier in die put konden laten zakken, dan zou ik geen oogenblik aarzelen.... Maar nu.... mogelijk staat er veel water in die donkere diepte."

"Zou je naar beneden durven, wanneer daar een uitgang is?" vroeg hij verrast.

"Zeker!" antwoordde zij moedig. "Al zou ik mij moeten laten vallen, Boy.... Ik.... ben vreeselijk hongerig, en om de waarheid te zeggen, vermacht ik nu al van den dorst. Als je soms wat water mocht vinden....?"

"Arm, moedig meisje," fluisterde hij ontroerd. "Blijf hier even wachten. Ik ga nog eens achter die deur kijken, waar.... eh.... die mannen liggen.

Misschien vind ik daar wat eetbaars.... al is dit bijna onmogelijk. Maar we kunnen niets aan het toeval overlaten. Ik zelf heb ook een verschrikkelijken dorst."

Hij knipte de lantaarn aan en stond vlug op, doch zij hield hem stevig vast.

"Laat mij niet alleen achter!" smeekte zij dringend. "We blijven hier bij elkaar, jongen. Ik ben heusch zoo'n poppetje niet, dat ik bang zou worden van een paar lijken. Ik ga met je mee, en we kunnen in ieder geval nog terugloopen, en pogingen doen, om de buitendeur open te maken. Misschien hebben

moeten lijden, opende hij zonder aarzelen de houten deur, welke in verren staat van verwaarloozing verkeerde. Scherp krakend zwaaide het schot open en oogenblikkelijk werd de ruimte daar achter door het electrisch lampje verlicht.

Een kreet van opwinding ontsnapte aan de lippen van het meisje.

De kast bevatte twee lange, diepe planken, welke beide talrijke potten en flesschen torsten. Boy's sterke handen begonnen dadelijk enkele blikken naar voren te halen en op den celgrond te zetten. Met een kleur van opwinding en overgrote dankbaarheid snuffelden zij den heelen voorraad na en bevonden, dat hier een soort van provisiekast was. Zij overwonnen nog enkele minuten hun drang naar voedsel en kwamen tot de ontdekking, dat zij een twintigtal blikken ingemaakte groente, visch en vruchten hadden; verder vijftien flesschen Rijnwijn, goedgesloten pakken beschuit, een doos chocoladerepen, twee kistjes zeer zware sigaren, welke door Boy weer in de kast werden teruggeduwd. Op den bodem stonden twee gesloten melk-emmers, welke frisch water bleken te bevatten. Toen de voorraad met Argus-oogen gecontroleerd was, overwonnen de beide jongelui hun tegenzin en na de lijken aan den anderen kant der cel te hebben gepasseerd, ontdekten zij een tweede kast, welke echter breder was. Deze bevatte enkele wel is waar muffe, doch dikke dekens, vier eenvoudige kussens, enkele borden en bekers, een paar tinnen vorken en lepels, twee kannen petroleum, bijna tot aan den rand gevuld en, wat heel graag werd geaccepteerd: vijf pakken kaarsen.

Toen zij alles in hun bezit hadden, opgestapeld aan hun voeten, bleven zij enkele seconden zwijgend staan. Plotse-ling wendde Boy zich tot het meisje. Hij zette snel de zaklantaarn naast zich en greep diep ademhalend haar kleine handen.

"Emmy!" zei hij schor. "Laten we God danken, dat Hij ons geholpen heeft. We kunnen eten en drinken, we kunnen slapen en uitrusten. En als, we weer frisch zijn, dan zullen we een uitweg vinden, dat zweer ik je, al zou het een week duren. Met jou zal ik zeker slagen!"

Haar handen trilden in de zijne. Een geweldige ontroering greep haar aan. En vergetend de verminkte lichamen aan hun voeten, de geleden ellende en de doorgestane angst, liet zij zich snikkend in zijn armen glijden en beantwoordde zij zijn gloeienden kus met een, die recht uit haar dankbaar en overvol hart kwam. Hier, in deze afschuwelijke kelderruimten ontdekte zij plotse-ling, dat haar groote vriendschap en vertrouwen in dezen man liefde was. Warme, reine, troostende liefde. En zij lachte door haar tranen heen, en fluisterde maar: "Jongen, lieve, moedige jongen... Oh, ik hou van je.... ik hou zóó veel van je...."

Hoewel zijn schouder geweldig pijn deed, sleepte hij den geheelen voorraad uit de cel, dicht bij den put in een insnijding in den wand. Allereerst plaatste hij daar twee kaarsen, welke hij met gevonden droge lucifers aanstak. Onderwijl veranderde het meisje de koude ruimte in een gezellig hoekje. Zij spreidde de dekens op het kille beton, na ze eerst uitgeklopt te hebben; vervolgens legde zij de kussens makkelijk neer, dicht naast elkaar en stapelde zij de blikken eetwaar op. Boy rustte, at noch dronk, voordat hij geheel klaar was. Eindelijk liet hij zich met een zucht van voldoening neervallen en at hij de groente en wat visch met een paar beschuiten gretig op, welke door Emmy handig klaar gemaakt waren. Samen tegen den wand geleund, op de zachte kussens, genoten zij van het rauwe voedsel en het koude water, alsof zij het heerlijkste maal voor zich hadden. En toen zij niet meer gekweld werden door het verschrikkelijke hongergevoel, deed een andere behoefte zich gelden. De slaap!

Zonder veel gepraat slaagde Boy er in, haar te doen begrijpen, dat zij nu eerst moest gaan slapen. Daar zij een bezige natuur had en niet graag half werk verrichtte, wilde zij eerst de eetwaren sorteeren en ergens opbergen. (Wordt voortgezet)

Radio

*

*Wonderbaarlijke geluiden.
Stemmen uit het niet.
Brenge ons de schoonste zaken
Haast op elk gebied.
Zieken, ouderen van dagen
Vinden zóó hun troost:
Wie muziek van noode hebben.
Worden zóó verpoosd.
Vreemde landen, vreemde volken
Kloppen bij ons aan.
Ieder hoort op vreemde tijden
Vreemde klokken slaan.
Onze kinders leeren zingen
Door de radio.
En hun ouders krijgen lessen
Uit de studio.
't Eenzaam volkje op de heide
Leeft met alles mee.
En ook zij, die meken zwalken
Op de mijde zee.
Radio. — uw zachte balsem
Heeft veel leed verzacht.
En daarbij aan de gezonden
Veel genot gebracht.*

ESSENBURG

die vreeselijke mannen haar niet goed gesloten!"

"Misschien...." aarzelde hij vaag.

Zwijgend keerden zij terug. Bij de smalle deur op het tochtige portaaltje, boven aan de trap, voelde hij, hoe zij, ondanks haar moedige woorden, even rilde. Zij liepen de trap af, voorzichtig en schreden den heelen weg terug, dien zij gekomen waren. Doch toen zij eindelijk weer boven aan de andere trap stonden, vlak voor den ingang tot dezen ondergrondschen gang, kwamen zij tegelijk tot de sombere ontdekking, dat ook hier de deur dichtgevallen was, waarschijnlijk dichtgetrokken door een der mannen, toen zij weggegaan waren.

Boy deed nog allerlei pogingen, om de hindernis uit den weg te ruimen, doch zonder eenig resultaat. De deur was absoluut gesloten en het dikke hout met de ijzeren banden scheen te spotten met hun verwoede stomp en schoppen.

"Potdicht!" gromde de jonge officier mismoedig. "Laten we terugkeeren!"

Voor de deur op het portaaltje aarzelde hij even. Dan, met een ruk, duwde hij haar open. Een akelige lucht kwam hun tegemoet.

Boy onderzocht eerst, of de deur niet in het slot kon vallen, wanneer zij de cel aan 't onderzoeken waren, dan ging hij binnen, terwijl het meisje diep ademhalend met groote oogen aan de verschrikkingen voor hen op den naakten grond wendde. Boy erkende, dat er werkelijk moed toebehoorde, althans voor een vrouw, om dit tafereel zonder diepen tegenzin te aanschouwen. Doch zij liepen om de lijken heen en ontdekten opeens een soort kast, achter in den wand.

Zenuwachtig door het langzaam sterker wordend vermoeden, dat zij in deze duistere gewelven onder Pampus wel eens honger en dorst zouden

Onze Barre Winter

Na de vele kwakkelwinters van de laatste tientallen jaren, die de ouderen van dagen met minachting deden spreken van de strenge winters in hún tijd, van die echte ouderwetsche, waarin de kraaien dood uit de lucht vielen en er kermis gehouden werd op het ijs, waarop ook met paard en arreslede gereden werd! Evenwel, met een zekeren trots, al is het dan met 'n zuur-zoet gezicht, kunnen wij er ons nu op beroemen, een winter mee te maken, waarbij al die „ouderwetsche” winters slechts kinderspel waren. Niet alleen dat er wedrennen met paard en ar hebben plaats gevonden, men heeft zelfs al met autobussen over de gladde vlakke kunnen rijden! Mogen we de statistieken gelooven, dan moet men een flink eind in de vorige eeuw teruggaan, om een vorstperiode van die gestrengheid aan te treffen, als we nu beleven. En wat het overig gedeelte van Europa betreft, beweert men, dat het vasteland den strengsten winter meemaakt sinds twee eeuwen!

Een zeldzame aanblik van den Donau, welks blauwe wateren in een witte ijsmassa herschapen zijn.

Hoe de vischkotter „Whitecap”

geheel in een mantel van ijs gehuld, de haven van Boston binnenliep, kunt ge op deze zeldzame foto hiernaast links zien.

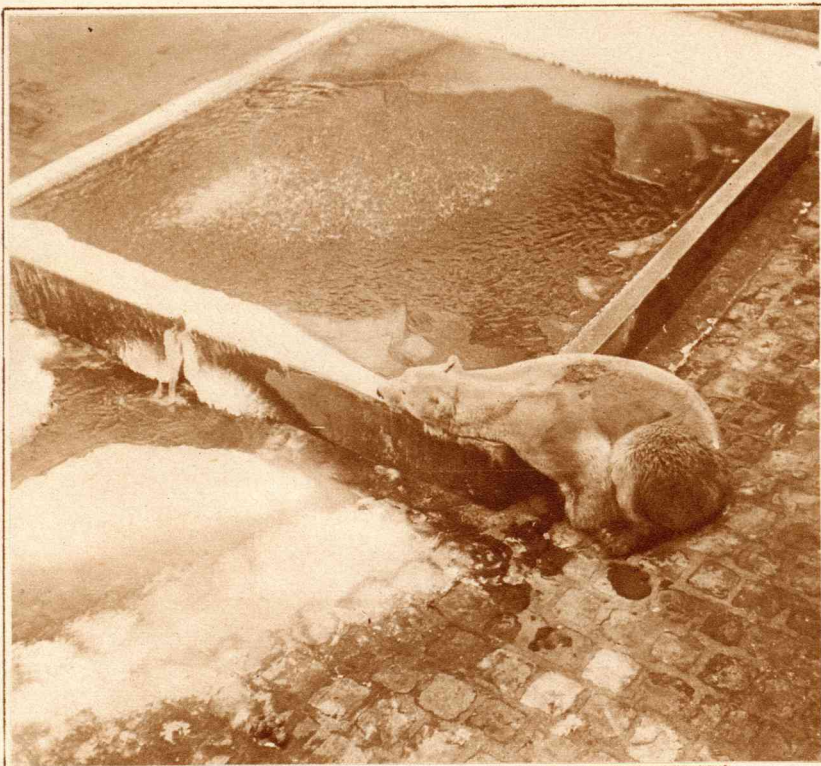
Zelfs Rome heeft veel geleden van de vorst. Hier ziet ge, hoe de bekende „Delle Terme” fontein er dezer dagen uitzag.

De overtocht over den Hollandschen Ijsel

geschiedt niet meer per schipbrug, doch wandelend over planken. (Foto hiernaast)

Met name Duitschland, Frankrijk en het zuidelijk gedeelte hebben er ontzettend veel van te lijden gehad. Zelfs de grootste rivieren en wateren bevinden zich in een gestolden toestand en zijn met een dikke ijslaag bedekt. — Eenige foto's uit verschillende deelen van Europa mogen dit koudepraatje duidelijk illustreeren . . .

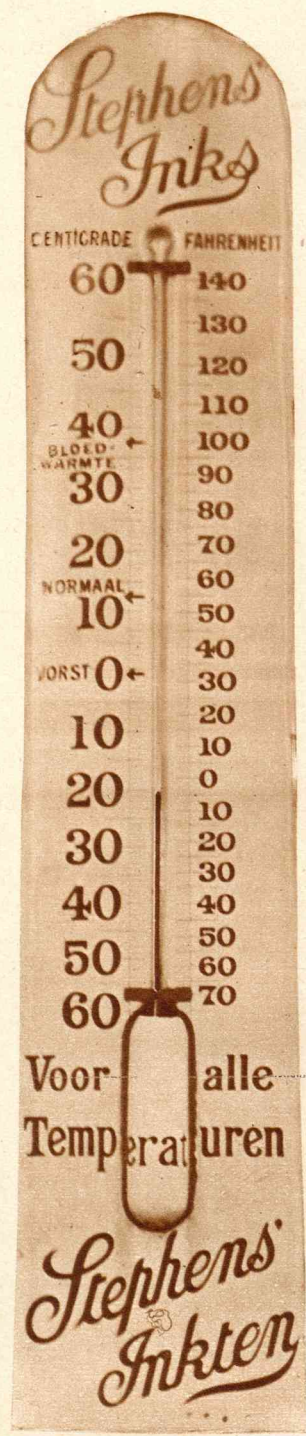
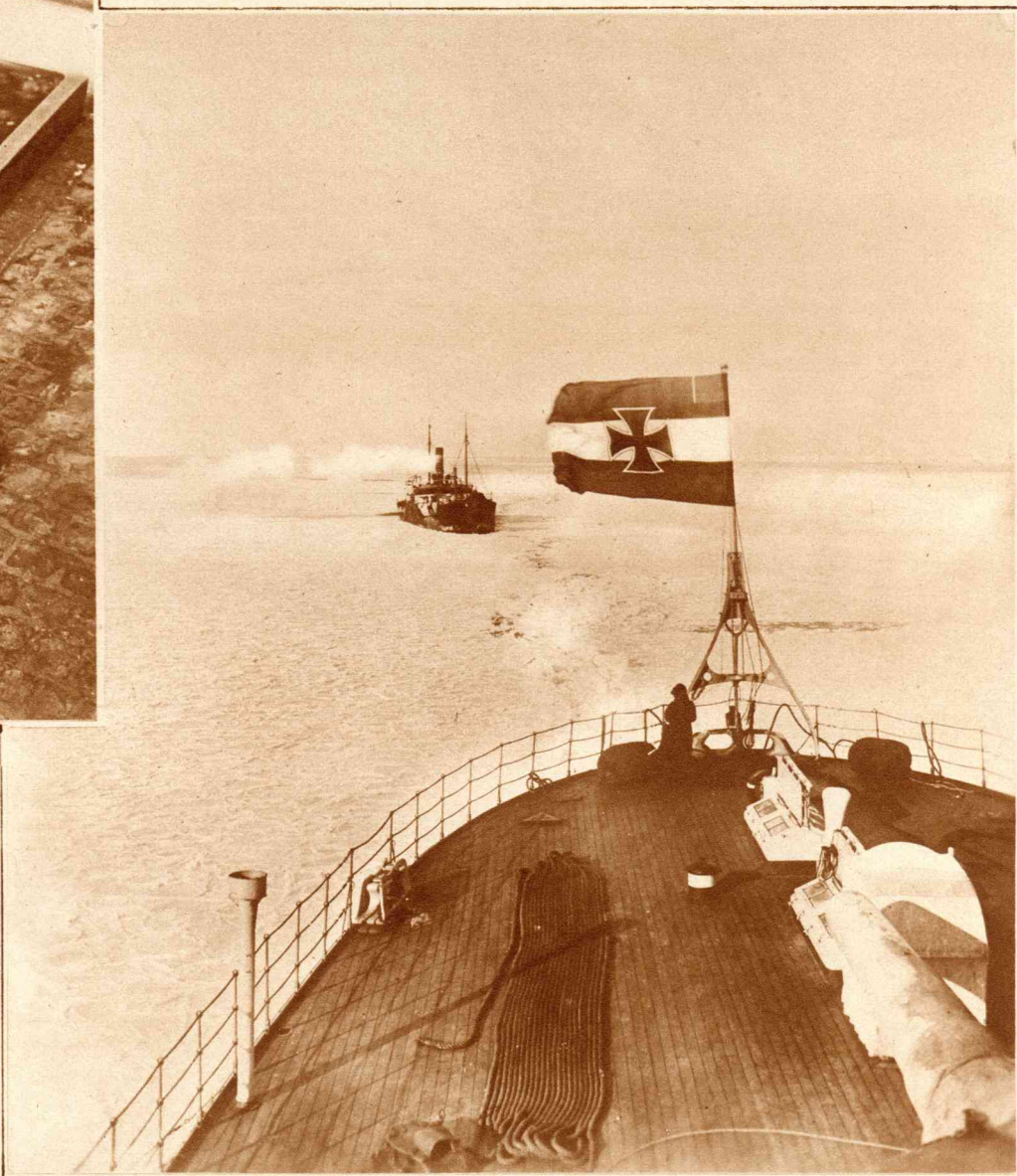
Wie zich nu pas in zijn element voelt

dat is sinjeur de ijsbeer, die heelemaal niet klaagt over de temperatuur.

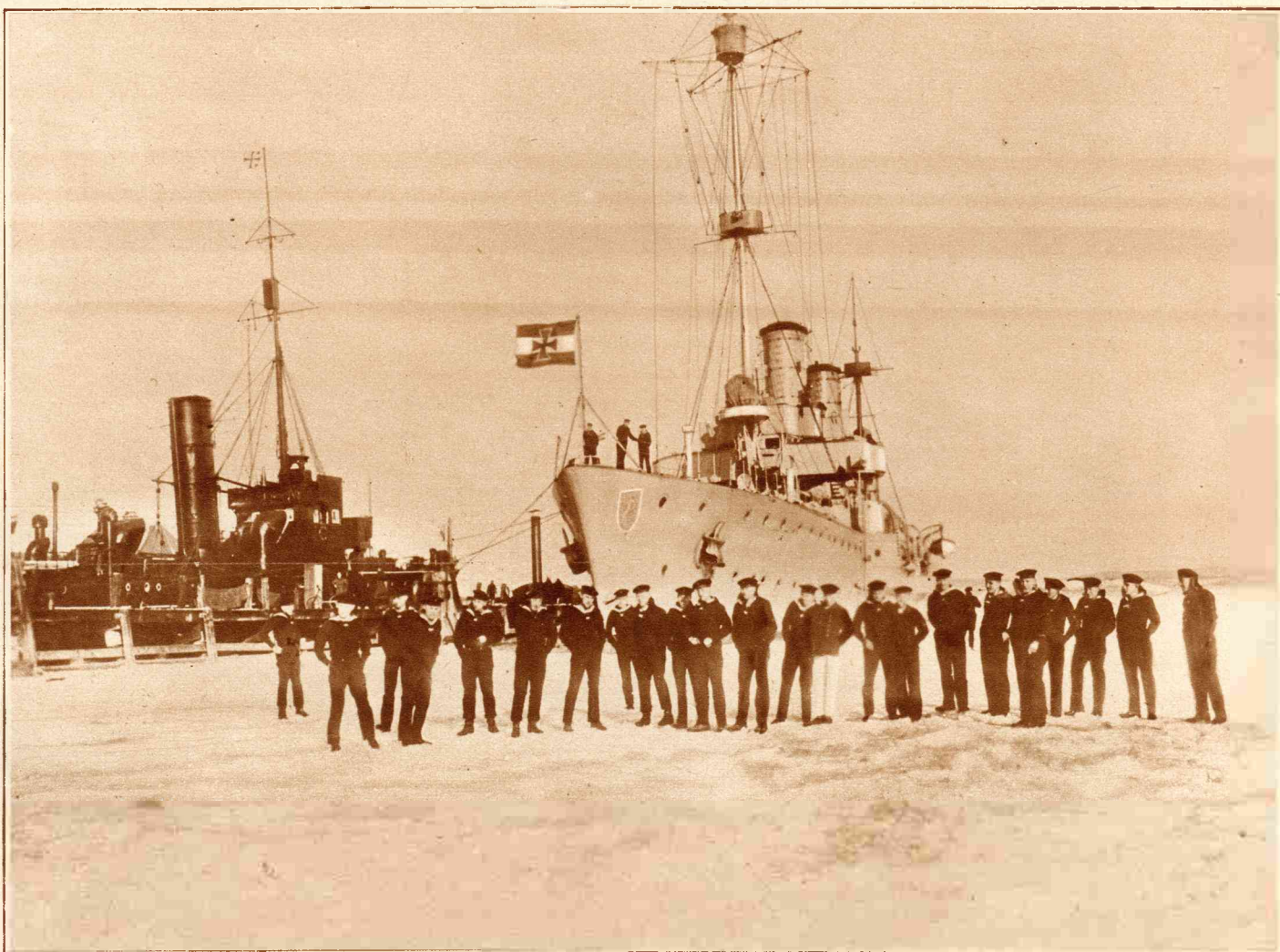

In de Oostzee

zitten verscheidene schepen vast, hetgeen de Duitse Rijksmarine er toe bewogen heeft, pantserscheepen uit te zenden om hulp te gaan bieden. Hier ziet ge, hoe een oorlogsschip een koopvaardijer op sleeptouw heeft

Het kwik in dezen thermometer heeft rare dagen beleefd. Dag aan dag zakte het ver beneden 't 0-punt, zoodat een stand van 20° geen zeldzaamheid was.

De haven van Kiel

is met een dikke ijskorst bedekt, zoodat ook de oorlogsschepen als een muur zoo vast zitten. De matrozen bewandelen nu de baren, die ze anders snel doorklieven.

„Nu de „Romeinsche kwestie“ dan eindelijk tot wederzijdsche bevrediging, zoomel van den kant van het Italiaansche wereldlijk gezag, kortweg het Quirinaal genoemd, als van de zijde van het hoogste kerkelijk gezag, als Vaticaan aangeduid, is opgelost, krijgt deze prachtige luchtfoto bijzonder actuele beteekenis. Zooals men weet, verstaat men onder het „Romeinsche vraagstuk“ het pijnlijk conflict tusschen de Italiaansche regering en den paus, als gevolg van het onteigenen in 1870 van het eertijds nogal uitgestrekte pauselijk grondgebied door den Italiaanschen staat, waardoor den pausen slechts het Vaticaan als eigen terrein gelaten werd. Bijna 60 jaren heeft die toestand dus voortgeduurd, maar bij de opeenvolgende pausen zich als „gevangenen van het Vaticaan“ beschouwden en, eenmaal tot de hoogste kerkelijke waardig-

DE SINT PIETER T MET OMGEVI

T PIETER TE ROME T OMGEVING

heid uitgeroepen, nooit meer hun beperkt gebied verlieten. Thans is dan, door het deze dagen gesloten verdrag tusschen Vaticaan en Quirinaal, den paus eener- en den koning van Italië anderzijds, aan dezen gespannen toestand een eind gekomen door de erkenning van het Vaticaan met omgeving als zelfstandigen staat met onschendbare soevereiniteit. Bij het plaats vinden van deze gebeurtenis, die van een ner strekkende historische betekenis genoemd mag worden, laten wij hier een overzicht zien van de nieuwe „stad van het Vaticaan“, den Sint Pieter, de Vaticaanse paleizen en tuinen omvattend. — Hoewel het geheele grondgebied iets grooter is, tot een totale oppervlakte van circa 44 H.A., is het noornaamste gedeelte hiervan toch op onze foto zichtbaar.

De Assistente

DOOR LIES DE LEEUW

Het moge dan eenigszins onge-loofelijk klinken, doch Dick Roberts zegende het gelukkige toeval, dat hem een slapeloos, kies-pijnvollen nacht had bezorgd. Reeds dadelijk, toen hij de praktijkkamer van tandarts Bongers betrad, werd hij zich van dat geluk bewust, het geluk, dat in den vorm van een witgejaste, bruinoogige assistente door de kamer trippelde.

Met een allerliefst gebaartje had ze een glas warm water voor hem klaargezet, hetwelk hij, alsof het de heerlijkste godendrank was, in één teug tot den bodem had ge-ledigd.

„Ik wist niet, dat u dorstig was, anders had ik u wel koud water gegeven,” had ze gezegd.

„O, engelen-kind!” dacht Dick en terwijl hij bloosde als 'n schooljongen,

Miss Hongarije

Links:

Miss Engeland

Rechts:

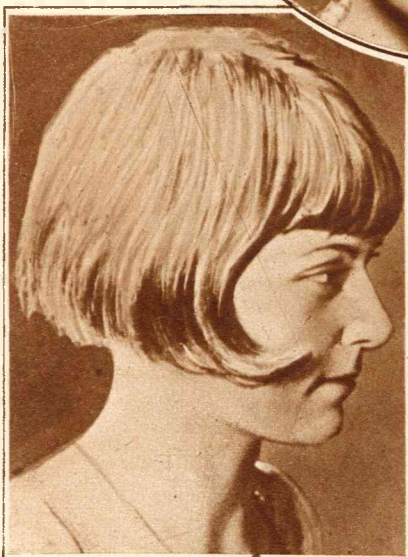
Miss Frankrijk

De Europeesche

Schoonheidswedstrijd

Daar het ons gebleken is, dat vele onzer lezers er prijs op stellen het uiterlijk te aanschouwen van hen, die te Parijs naar den titel van schoonheidskampioene hebben gedongen, toonen wij hierbij de beeltenis van de vijftien uitverkorenen. Zooals men weet heeft de vertegenwoordigster van Hongarije den eerepalm weggedragen, direct gevolgd door de „misses” Polen en Frankrijk, terwijl de Hollandsche afgevaardigde, mejuffrouw Koopman, als vierde uit dezen merkwaardigen strijd te voorschijn trad.

verzekerde hij haar, dat hij juist-zoo dol op warm water was. Zelfs een oogenblik later, toen des tandartsen wreede boor als een razende door zijn pijnlijke kies tolde, had hij dat gedragen met een gelatenheid, die werkelijk bewonderenswaardig was. Geen spier van zijn gezicht had hij vertrokken, want zag hij niet in den nikkelen bol, die den motor van het edele martelwerktuig herbergde, háár spiegelbeeld!

Nog nimmer van te voren had hem een bezoek aan den tandarts zoo kort toegeschenen en toen deze hem na de vierde visite zeide:

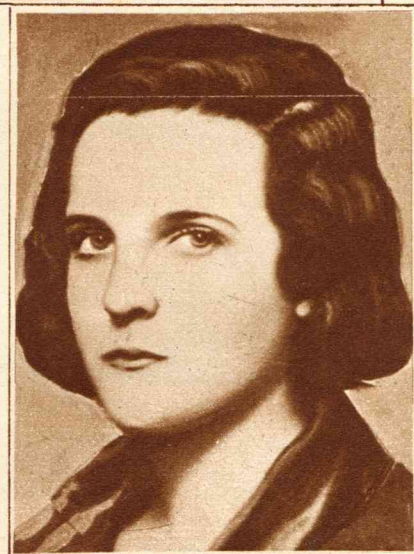
„Zoo, mijnheer Roberts, u heeft nog wat aanslag tegen de tanden, dat zal ik de volgende maal voor u verwijderen en dan ben ik met u klaar!”

Toen had hij het gevoel, of hij zijn eigen doodvonnis onderteekend had. Bij zijn laatste bezoek bracht hij een groote doos pralines voor haar mee. „Dat is.... dat is voor de vele, heerlijke glazen water,” had hij on-handig gestameld.

Vertrouwelijk had ze haar kleine blanke handje in zijn groote mannen-hand gelegd en hem bedankt. Hoe graag had hij dat handje nog wat langer vastgehouden! Maar in zijn rug priemden hem de doordringende blikken van dien ellendigen kiezenpeuteraar! Hij wilde nog iets zeggen, doch kon zijn woorden niet goed vinden.

Miss Italie.

Miss Oostenrijk.

„Ik.... ik hoop maar, dat.. dat uw tanden er geen nadeelige gevolgen van zullen ondervinden.” En hij verwenschte zichzelf om zijn onbeholpenheid.

Maar zij — ze had gelachen, een vroolijk klokkend lachje, twee kuiltjes in haar rose wangen, en kirrend had haar stem geklonken:

„Nu, dat zou nog zoo vreeselijk niet zijn; ik heb een goeien tandarts, nietwaar dokter? Hij zou mij dadelijk van dit kwaad afhelpen!”

Fatsoenlijkheidshalve ginnegapte Dick mee en terwijl hij Bongers met een zuurzoet gezicht de hand tot afscheid reikte, bedacht hij, dat hij hem graag, zonder eenig gewetensbezwaar, over de punt van zijn schoen gewipt zou hebben.

Toen hij dien middag thuiskwam, vond hij een brief, die hem noodzaakte, zich zoo spoedig mogelijk op reis te begeven. Nog dien zelfden avond vertrok hij naar Berlijn en toen hij behaaglijk in het hoekje van

zijn eerste klas-coupé indom-melde, zag hij weer haar bruine lachende oogen, de kuiltjes in haar wangen, ac-cepteerde hij dankbaar het glas water, dat hij met snelle teugen leeg-dronk.

Hieronder:

Miss Denemarken.

Hieronder:

Miss Spanje

Ongeveer twee maanden later kwam hij terug en zijn eerste werk was het behandelen van de ingekomen post. En dat was heel wat! Vroolijk fluitend sorteerte hij de kranten en tijdschriften, drukwerken, zaken- en privébriefen. Zoo vond hij ook de groote witte envelop, waarop in de linkerhoek: R. Bongers, tandarts, gedrukt stond.

Haastig scheurde hij het couvert open. De rekening!... maar door een vrouwenhand geschreven, natuurlijk, haar pootje. Liefkoozend beaarde zijn hand de zwarte inktletters. Aan den weledelen heer D. Roberts stond er boven. O, die schat! Wel en edel, noemde ze hem! Hij zou morgen dadelijk zelf gaan betalen! Dan zou hij haar weerzien — haar misschien even spreken....

Een forsche tik op zijn linker-schouder deed hem opschrikken: „Hallo Dick, old chap! Hoe maak je het? Heb je me niet hooren kloppen?”

Bob Versteegh, zijn bestevriend stond voor hem. Haastig stopte hij den brief in zijn portefeuille.

„Aha, une lettre d'amour! O, dan begrijp ik het! Mijn gelukwensen,

Miss Holland

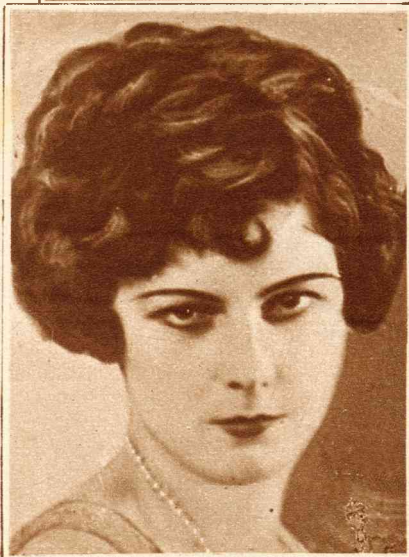
Links:
Miss Rusland

Rechts:
Miss Polen

Hieronder:
Miss Ierland

Hieronder:
Miss Griekenland

Miss Joego-Slavië

kerel! Ziet ze er aardig uit? Blond, bruin of zwart?”

„Toe Bob, wat ik je verzoeken mag, een beetje eerbiediger. Dit is geen gewoon meisje, zie je!”

„Ja, ja, dat snap ik, dat kennen we al van vroeger! Neen, blaas je nu niet op, ga liever mee in de stad wat drinken!”

Een half uur later zaten de beide vrienden op het terras van een café, onder het genot van een goede, fijne sigaret en een cocktail. Het strijkje speelde een charleston, auto's reden af en aan. Droomerig, een glimlach om de smalle lippen, staarde Dick over de deinende menschen-massa heen. Met een sierlijken

zwaai kwam een grijze Amilcar de straat inrijden en stopte voor het terras.

De autowachter nam even beleefd zijn pet af en opende het lage deurtje van den two-seater, een beige-zijden kousebeen in 'n krokodillenleeren schoentje werd zichtbaar en toen.... stapte „zij” uit.

Onstuimig bonkte Dick's bloed door zijn aderen, hij rekte en rekte zich, maar ze ging juist de tegenovergestelde richting uit en zag hem niet.

„Een aardige verschijning hè? Ken je haar niet? Zij is de vrouw van tandarts Bongers. Ze assisteert haar man in zijn praktijk, een handig vrouwtje!” Maar Dick antwoordde

Miss Duitschland

Miss Roemenië

niet, het duizelde hem, als verdoofd, staarde hij naar den autowachter, die haar kleine sierlijke wagentje naar een kolos van een Overland duwde.

„Hè kerel, wat ben jij allemachtig vervelend, als je het te pakken hebt. Er is warempel geen woord uit je te krijgen!”

„Ja, ja, een aardig wagentje heeft ze,” suste Dick even later: „Zeg amice, neem me niet kwalijk, er wacht zooveel werk op mij, ik kan onmogelijk langer blijven.”

*

Neerslachtig aanvaardde hij den terugtocht, doch naarmate hij zijn woning naderde, werden zijn passen groter, veerde zijn kin meer de hoogte in en doorkliefde zijn wandelstok met nijdiger slagen het luchtruim.

Thuisgekomen haalde hij dadelijk zijn cheque-boek te voorschijn en terwijl hij met vervaarlijk groote

krulletters: Aan den Weledel zeer geleerden Heer R. Bongers invulde, mompelde hij met een mistroostig lachje om de lippen:

„Een handig vrouwtje noemde Bob haar... inderdaad, dat is ze!”

De Carrière van Maud Ferguson

DOOR COR HERMUS

Schreeuw niet zoo!" riep de heer Robertson en de heer Beery zat hoogst onwennig op z'n stoel te draaien. De mannen voelden zich benauwd en klein onder de toornige eerlijke oogen van Maud Ferguson, te meer omdat ze begrepen, dat achter de deur het personeel nieuwsgierig en met wijd-open ooren op den loer lag.

"Jullie zijn rijk, hè," vervolgde Maud. "Jullie hebt hier heel wat in de melk te brokkelen, hè? En toch zijn jullie nog te min om m'n lieve moeder d'r schoenen te poetsen!... En nou wou ik je dit maar zeggen. Ik heb jullie niet noodig en jullie vieze geld ook niet. Al zou 'k crepeeren van den honger en al zouden jullie er mij om smeeken, dan zou ik er nog geen cent van willen hebben. Hou 't maar! Gelukkig word je er toch niet mee. Ik spuug d'r op!"

"Daar gaat 't niet om!" trachtte Robertson haar te overstemmen en Beery echode: "Nee, daar gaat 't niet om!"

"Waar gaat 't dan wèl om?... Om meneer William Robertson? Omdat jullie bang zijn, dat ie meer om mij geeft, dan om die leelijke dochter van je?... Ik zal jullie gauw wat vertellen..." Hier stak Maud Ferguson 'n slank wijsvingertje, dat trilde van woede, omhoog.

"Zie je dien vinger, meneer Robertson? en ziet u 'm ook, meneer Beery?... Dien heb ik maar uit te steken en dan heb 'k William voor m'n heele leven, dan trouw 'k met 'm, al gaan jullie op je kop staan. Warrt hij hééft me gevraagd, met tranen in z'n oogen. Maar ik heb 'm niet noodig, ik lust 'm niet; jouw leelijke dochter kan 'm krijgen met huid en haar. En tegen jullie zeg 'k bonjour. Onze lieve Heer zal jullie straffen voor jullie gemeenheid!"... Maud Ferguson liep naar de deur en haar houding was van 'n koninklijke verontwaardiging....

"Wacht nu nog even!" riepen de beide heeren, terwijl ze haar den uitgang versperden.

"Laat me d'r uit," riep Maud, "of ik gil!" en omdat ze begrepen, dat 't toornige meisje woord houden zou, gingen ze timide op zij....

Ongeveer 'n week later kwam de jonge Robertson van z'n zakenreis thuis en vernam hij van de achterwacht, dat Maud Ferguson bij z'n vader op kantoor was geweest en dat er tusschen haar en de beide heeren 'n hartig woordje gewisseld was. Nog dien zelfden dag vroeg hij Maud wat er op 't privé kantoor van de „Sun" was voor-gevallen.

"Och," zei Maud, „niks niemendal eigenlijk. Je vader en z'n vrind Beery hadden zich laten wijs maken, dat ik jou in m'n netten verstrikt had en je van Lilian wil afkapen."

"Waarom praat je daar zoo onverschillig over, Maud?"

"Omdat 't te mal is om los te loopen en omdat de heele zaak me geen ziertje schelen kan."

Will. Robertson dacht 'n oogenblik na. „Je weet wel, Maud," zei hij dan zachtjes, als je zou willen,.... als je...."

"Maar ik wil heelemaal niet! Ik vind je 'n beste jongen, maar ik zou nooit met je willen trouwen."

„Waarom niet, Maud?"

„Omdat.... omdat ik niet van je hou, Will.... Ik wil altijd 'n goeie vriendin van je zijn; maar meer niet, méér niet, begrijp je.... Ik hoop, dat je heel gelukkig wordt met Lilian Beery.... Je moet me niet zoo aankijken, alsof je niet gelooft wat 'k zeg, want ik méén 't."

„Ik zal met Lilian nooit gelukkig worden," zei William somber.... „Stel nou 'ns even, Maud, dat...." maar Maud onderbrak hem snel, met 'n luide lach, die niet heelemaal natuurlijk klonk.

„Laten we liever niet meer over die malleheid praten!... Weet je, dat 'k over 'n paar dagen hier wegga?"

„Weg ga?... jij?"

„Ja. Ik ga voorgoed weg. Ik stik hier in dit nest. Ik ben misselijk van de menschen hier."

„Wat ga je dan doen, Maud?"

„Ik ga carrière maken, Will.... Ik wil laten zien, dat ik niemand noodig heb, dat ik zelf m'n weg zal weten te vinden. Ik heb in m'n leven nooit anders dan armoede gezien en ik wil er 'n end aan maken. Ik wil moeder 'n goeien ouwen dag bezorgen en ik zelf wil wat worden in de wereld! En daarom ga ik hier vandaan!"

Na 'n lange stilte vroeg William: „Weet je zeker, Maud, dat 't tusschen ons nooit iets werden kan?" En zonder hem aan te zien antwoordde ze: „Ik weet 't heel zeker, Will...."

Drie dagen later vertrok ze met haar moeder naar New York.

Ze was er nauwelijks twee weken, — twee weken,

waarin ze zich de zolen had kapot geloopt om werk te zoeken, — toen 't beetje geld, dat ze had meegebracht, totaal was opgeteerd. Moeder was ziek. In 't sjofel kamertje, dat ze gehuurd hadden, zat moeder maar stil voor zich uit te kijken. Er was angst in 'r fletse oogen en angst in haar hart om de ongewisse toekomst in die groote, drukke stad. Ze voelde zich ellendig eenzaam en wanneer ze niet zoo innig gehecht was geweest aan haar dochter, zou ze maar 't liefst gestorven zijn.... Ze kon uren lang in stille wanhoop zitten schreien, maar wanneer Maud thuiskwam probeerde ze 'n vroolijk gezicht te zetten. Maud lachte, Maud lachte altijd, alsof ze niets begreep, niets voelde van den nood, waarin ze verzeild waren. Maar in 'r hart schreide het om dat bleeke, lijdende gezicht van moeder....

Er kwam 'n dag, dat ze moeder van 'r laatste centen 'n broodje koopen kon. Ze bracht de oude vrouw dat brood, met 'n slap kopje thee en ze deed 't met 'n vroolijk gezicht en toen moeder vroeg: „Heb jij al gegeten, Maud?" zei ze opgewekt: „Nou en of," maar 't was niet waar....

Dien middag kwam ze met geld thuis en na 'n week van brood, brood en nog 'ns brood, kwam er 'n warm maal op tafel.

„Heb je werk gevonden?"

„Nou, reusachtig," zei ze, maar na 't eten viel ze met 'r hoofd op tafel in slaap. Dat was te begrijpen, want ze had heel den dag met 'n emmer ijswater aan 't station van de underground gestaan. Het was hopeloos warm geweest en vandaar, dat ze heel wat glazen, à raison van 1 cent, aan 't dorstige publiek had verkocht.

Ze vond 't een hopeloos baantje en tegenover iederen klant had ze te vechten tegen 'n onbedwingbare gêne. Ze had deze zelfgevonden bezigheid twee weken lang volgehouden, met 'n finantieel resultaat, dat feitelijk de moeite niet loonde, maar in ieder geval voldoende om voor moeder en haar voedsel te kunnen koopen.

Op 'n dag van de derde week van haar geïmproviseerde betrekking, kreeg ze aan de underground 'n klant, die twee glazen water achter elkaar dronk. Maud was voldoende uitgeslapen, om te bevroeden dat achter 's-mans dorst 'n onmiskenbare belangstelling in haar persoon schuil ging. Ze negeerde deze belangstelling met die koele onverschilligheid, welke mooie, maar fatsoenlijke meisjes te juistertijd in het vuur weten te brengen. De heer intusschen, die 'n volkomen correct man van dik in de veertig scheen te zijn, opperde de veronderstelling, dat deze waterverkooperij aan den openbaren weg nu niet bepaald Maud's hoogste ambitie was. Hij gaf haar met beleefde woorden zijn kaartje, hij zeide passender en lonender arbeid voor haar te hebben en noodigde haar uit den volgenden dag op zijn kantoor te komen. Zij was er op het bepaalde uur, met 'n hart, dat van verwachting sneller klopte.

De heer Johnson, aldus heette de nogal dikke

EEN AARDIG TRIO, dat blijkbaar in de beste verstandhouding leeft. Wist u dat zoo een honneponnige pony zoo een taai beestje is, dat zijn uithoudingsvermogen kolossaal is en zijn leeftijd wel tot 30 à 40 jaar kan opklimmen en naarmate hij kleiner van stuk is, zijn prijs te hooger wordt?

veertiger, bleek de eigenaar te zijn van 'n aanzienlijke parfumerieën-zaak en had 'n particuliere secretaresse noodig Maud wees hem er op, dat haar ontwikkeling alles te wenschen overliet en volkomen ontoereikend was voor wat er van haar gevraagd zou worden. De heer Johnson achtte dit in 't minst geen bezwaar. Hij was er van overtuigd, dat zij 'n meisje was, waarvan iets te maken viel, zoo ze zich slechts gewillig aan z'n leiding onderwierp. In kiesche bewoordingen gaf hij haar te kennen, dat haar kleeding voor de nieuwe betrekking ietwat te eenvoudig was en dat hij vermoedde, dat de maatschappelijke omstandigheden van haar en haar moeder verre van rooskleurig waren. Op niet minder kiesche wijze verzocht hij haar een niet onbelangrijk voorschot op haar loon wél te willen aanvaarden. Hij verwachtte haar over drie dagen 's avonds te zijnen huize, ten einde haar bezigheden in détails met haar te kunnen bespreken.

Maud Ferguson was eenvoudig dronken van geluk, toen ze haar moeder 't verblijdende nieuws kon mededeelen en de oude vrouw weende van blijdschap en dankbaarheid.

Toen Maud zich drie dagen later bij den heer Johnson ging presenteerden, was er aan haar geen spoor meer te bekennen van het schamele meisje, dat tegen één cent per glas ijswater verkocht aan dorstige voorbijgangers. Zij was gemetamorfoseerd in 'n lady, zoowel wat kleeding als houding en gebaar betrof. Dat kwam, omdat zij, hoewel arm en eenvoudig, 'n natuurlijken smaak en 'n aangeboren beschaving bezat.

Ten opzichte van haar nieuwen werkkring was zij met de vurigste ambitie beziel en ze was dan ook zeer benieuwd, naar wat de heer Johnson haar te zeggen had. Deze zat tegenover de volmaakte schoonheid, die zijn luxueuze werkkamer binnentrad, eenvoudig sprakeloos. Wat hij daarna zijn particuliere secretaresse uiteen zette, hield zoo weinig verband met administratieve werkzaamheden, dat Maud, geen kwartier later, trillend van woede en met tranen in de oogen zijn woning verliet, haar patroon met 'n rood opgezette wang in schaamte achterlatend.

Wel 'n half uur liep ze rond in 'n toestand van groote opgewondenheid, hardnekkigheid peinzend, hoe ze dien vlegel van 'n meneer Johnson iets erg onaangenaams zou kunnen berokkenen. Toen echter haar begrijpelijke ontstemming begon te bekoelen, gaf ze zich er rekenschap van, dat ze feitelijk den volgenden dag weer moest beginnen met den verkoop van glazen water. Ze nam zich echter voor, dit in geen geval te doen. In de meening, ze zullen stijgen op de maatschappelijke ladder, kon ze er niet toe besluiten terug te zakken tot dat armzalig baantje. Want Maud Ferguson had haar geboortestad verlaten in het onwrikbaar voornemen elders carrière te maken, deels ter wille van haar moeder, die ze boven alles liefhad, maar ook ter voldoening aan haar groote eerbij, die al van jongsaf droomden van welvaart en succes in haar gewekt had. Zij werd beziel door 'n sterke energie en ze wilde met den inzet van al haar

TAMARA KARSAVINA

de wereldvermaarde Russische danseres, die op één lijn gesteld wordt met de beroemde ballerina Anna Pawlowa, zal op haar rondreis ook Nederland bezoeken en er eenige malen optreden. Te Amsterdam zal dit zijn Maandag 25 Februari in den Stadsschouwburg.

krachten, baas worden over de geheimzinnige machten, die er op uit schijnen te zijn, arme en ongelukkige menschen tot altijd dieper ellende te doemen.

Om kort te gaan: ze presenteerde zich reeds den volgenden dag bij de directie van het groote modehuis, waar zij zoo pas haar inkoop had gedaan.

Ze drong door tot de hoogste instantie in het bestuur der firma: de directeuren Levison and Son, twee ongenaakbare grootheden, wier aangezichten het 600 koppen groote personeel zelden of nooit te aanschouwen kreeg. Dat kwam omdat men haar aanzag voor een der belangrijkste klanten van de zaak, de jonge hertogin de Castelvidardo.

Maurice Levison en zijn zoon Harry ontvingen haar onder hoffelijke strijkages en schoven onderdanig een diepen, zacht-lederen fauteuil aan, waarin de bezoeker zich met gratie neerliet. De heeren keken raar op den neus, toen de hertogin zich bekend maakte als Maud Ferguson, die hun dringend verzocht haar een baantje te geven in hun vermaarde magazijnen. 'n Oogenblik waren vader en zoon op 't punt zich ernstig hoos te maken, maar ten slotte kozen ze de wijste partij, door hartelijk te gaan lachen. Maud lachte mee, maar haar gezichtje betrok, toen de heeren haar zeiden

op 't oogenblik meer dan genoeg personeel in dienst te hebben en dat sollicitaties schriftelijk aan de afdeling „personeel”, waarmee zij zich nooit bemoeiden, dienden te geschieden. Maud gaf er zich rekenschap van, dat ze hier volstrekt niet gekomen was, om na 'n botte afwijzing weer de deur uit te gaan. Ze nam zich voor eenvoudig te blijven zitten tot ze 'n behoorlijk resultaat bereikt had. „Ik geloof zeker,” zei ze met overtuiging, „dat ik uw firma uitstekende diensten bewijzen kan.”

Ze was een oogenblik benauwd, dat haar gevraagd zou worden, waarin die uitstekende diensten dan wel moesten bestaan, maar dat gebeurde niet..... De heeren Levison and Son waren van meening, dat Maud Ferguson een bijzonder aantrekkelijke verschijning was, die, gekleed in de costuums der firma, 'n prachtige reclame voor hun artikelen zou beteekenen. De oude heer Levison, die 'n genie was op 't gebied van ingenieuze, doeltreffende reclame, kwam plotseling op 'n alleraardigst ideeetje.

„Juffrouw Ferguson,” zeide hij, „wij hebben u eigenlijk niet nodig.”

Maud, die onmiddellijk de draagwijdte van deze inleiding begreep, viel hem in de rede: „dan moet u mij niet nemen, mr. Levison. Rodgers en Winsom (zij noemde voor de vuist weg den naam van 'n grooten concurrent) willen mij graag aan hun zaak verbinden.”

„U moet niet zoo haastig zijn,” lachte Levison Jr., wiens gedachten vol-

komen vervuld waren van de heerlijke waarheid, dat Miss Ferguson 'n bijzonder mooi meisje was, „mijn vader heeft volstrekt niet gezegd, dat hij u niet hebben wil.” En Levison Sr. vervolgde:

„U kunt bij ons komen als mannequin en wij geven u 30 dollar per week. U moogt natuurlijk uitsluitend werken voor Levison and Son en u draagt uitsluitend, óók in uw particuliere leven, de modellen van onze firma. U komt om half twee aan de zaak, vertoont van twee tot vier in het kleine salon op de tweede étage onze nouveauté's en kunt daarna weer vertrekken.”

Maud beefde van emotie en dankbaarheid: maar ze beheerschte zich en zeide koel-zakelijk: „all right, mr. Levison.”

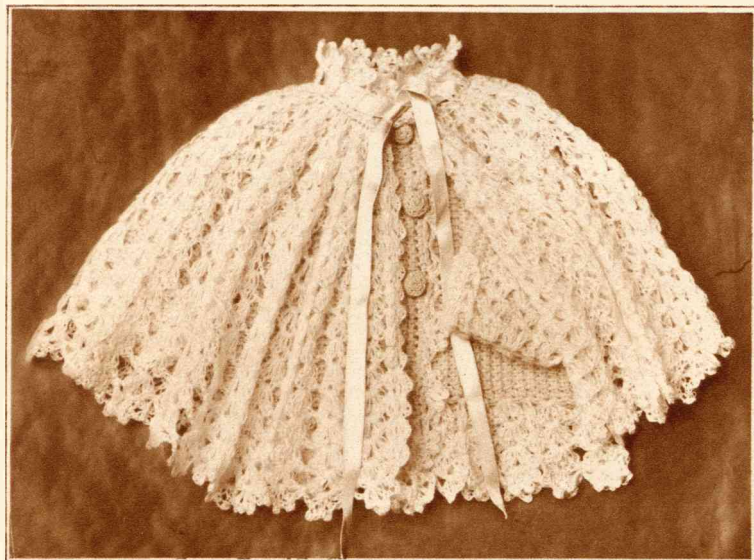
„Dan hopen wij u a.s. Maandag half twee hier te zien,” zei de jonge Levison, die z'n oogen niet van Maud af kon houden. De bezoeker stond op, boog correct en wilde vertrekken, toen Levison-père haar terughield.

„'n Oogenblik, miss Ferguson. Ik krijg daar 'n ideeetje, waarvoor we uw medewerking nodig hebben. Dat was daarstraks 'n heel gek misverstand, toen we u aanzagen voor de hertogin de Castelvidardo, maar ten slotte zou u heel goed 'n hertogin kunnen zijn. Het zou aan uw positie in ons huis ten goede komen, wanneer we onze cliënteel in den waan brachten, dat u 'n hertogin was.”

„Of 'n Russische grootvorstin,” interrompeerde de jonge Levison. „Russische grootvorstinnen zijn meer en vogue.”

„Juist,” vervolgde de vader, „familie van den tsaar, die vroeger in nabije relatie stond met grootvorst Nicolaj Nicolejewitsch” (Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Het manteltje is gewerkt van rose wol, in den tunischen haaksteek.

BABYMANTELTJE MET CAPE

Dit allerliefste manteltje wordt in rose wol gewerkt met den tunischen haaksteek. Willen we het laten dienen voor een kindje van ongeveer een jaar, dan zetten we, voor het eerste voorpand, zes en dertig steken op. Bij den vierden, vijfden en zesden toer wordt voor het halsje telkens een steek bijgehaakt en nog eens bij den achtsten toer, zoodat we dan veertig steken hebben, waarop we negen toeren haken voor het schoudertje. Bij den negentienden toer laten we zestien steken voor het armsgat, zoodat we dus slechts vierentwintig steken haken aan den onderkant van het werk. Op de heupen wordt het manteltje iets wijder, waardoor bij den twintigsten toer slechts de onderste zestien steken gehaakt worden, bij den eenentwintigsten zes steken. De drieentwintigste toer krijgt weer vierentwintig steken en bij den vierentwintigsten toer worden de zestien steken van het armsgat bij opgezet. Voor den rug worden dertig toeren geheel recht gehaakt, waarna weer zestien steken blijven voor het armsgat en het tweede voorpand wordt gehaakt.

Voor de mouwtjes worden vierentwintig steken opgezet. Bij den vierden, vijfden, zevenden en negenden toer wordt een steek bijgehaakt voor den bovenkant. Van onderen blijven, elken vierden toer, vijf steken op de naald staan ter vernauwing. Het mouwtje krijgt aan den bovenkant zevenentwintig toeren en van onderen twintig toeren.

Als de schouder naden aan elkaar genaaid zijn, haken we een vasten steek rondom het manteltje heen.

Dan beginnen we met de zeer fijne witte wol, die ook voor het pelerientje is bestemd. We nemen er een grove haaknaald voor en haken losjes om het effect te krijgen van luchtig kantwerk.

Voor den rand onder langs het manteltje haken we twee samengewerkte stokjes in den eersten steek (draad omslaan, de lus hoog op-

halen, dit herhalen en dan alle lussen bijeenhaken). In den derden vasten steek haken we twee stokjes, twee kettingsteken, twee stokjes, in den vijfden steek dito, in den zevenden steek weer twee samengewerkte stokjes. Deze steken vormen het patroon. Bij volgende toeren worden de saamgehaakte stokjes telkens om die van den vorigen toer heengewerkt, waardoor de hoogopliggende ribbels ontstaan. Na den derden toer haken we in elke schulp vier stokjes met telkens een picot ertusschen.

Deze afwerkingstoer wordt ook langs de voorpanden van het manteltje gehaakt.

De manchetten worden gehaakt evenals de rand en later

Met vaste steken wordt de cape aan den hals, op het manteltje bevestigd. Daarop volgt een toer stokjes voor het doorhalen van het lint en ten slotte een toer schulpen met picots, die als een zachte ruche het halsje moet omgeven.

In ruime plooien, schuimig en luchtig als kantwerk, moet de witte cape over het rose manteltje hangen. Daarom moeten we vooral los haken en telkens de lussen hoog ophalen

PAULA DEROSE

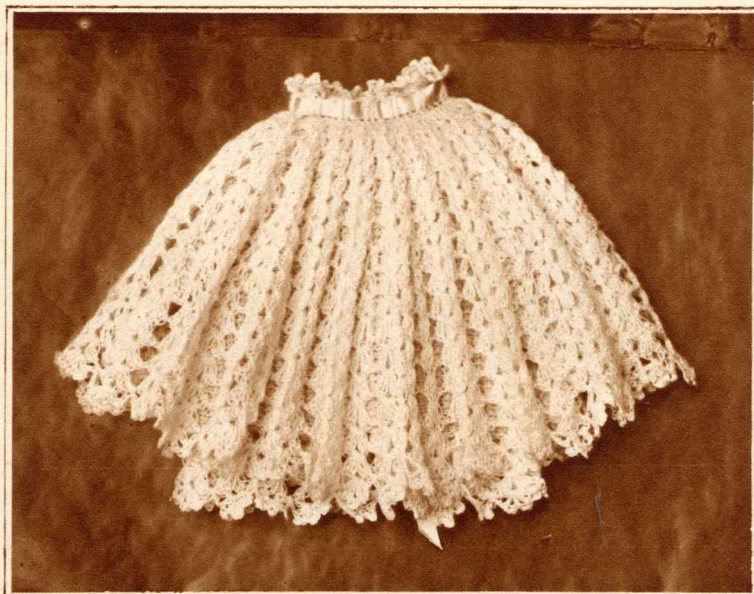
RECEPTEN.

CAISSES VAN EIEREN MET TOMATENS AUS.

3 eieren, 1½ d.L. melk, 10 gram boter, peper, zout, noot, 500 gram tomaten, 40 gram boter, 20 gram bloem, stukje ui, paar worteltjes, bouquetgarni, zout, peper, 1 d.L. bouillon.

Bereiding: Fruit de fijn gesneden ui met de worteltjes in de helft der boter goud-bruin, voeg de bloem toe, fruit deze iets bruin, doe de gesneden tomaten er bij, eveneens de bouillon, „t bouquetgarni” en de peper. Laat de massa toegedekt ± ¾ uur zeer zacht koken, zeef ze, voeg de rest der boter er in kleine kluitjes bij. Houd ze vooral goed warm.

Klop de eieren, doe er de melk, wat peper, zout en noot bij, en doe de massa in beboterde porceleinen vormen b.v. kopjes z.g.n. caisses. Zet deze in een lage pan, vul deze tot pl.m. 1½ c.M. onder de vormpjes met zeer heet, maar niet kokend water. Zet de pan af in een oven of op een zacht vuur, tot de inhoud gestold is, ± 15 min. Keer de vormpjes en giet de saus er om heen.

In ruime plooien, schuimig en luchtig als kant, hangt de witte cape over het rose manteltje.

even op de mouwtjes vastgehecht. Voor de cape worden twee en vijftig steken opgezet:

Eerste toer: twee samengehaakte stokjes in den eersten steek. In den tweeden steek: een stokje, een kettingsteek, een stokje, in den derden steek dito, in den vierden steek twee samengehaakte stokjes enz.

Bij den tweeden toer worden tusschen de twee stokjes telkens twee kettingsteken gehaakt.

Bij den derden toer telkens: twee stokjes, twee kettingsteken, een stokje.

Vierde toer, dito.

Vijfde toer: telkens twee stokjes, twee kettingsteken, twee stokjes.

Zesde toer, dito.

Bij den zevenden toer worden telkens tusschen twee schulpen, een stokje, twee kettingsteken, een stokje bijgehaakt.

Achtste toer als de vorige.

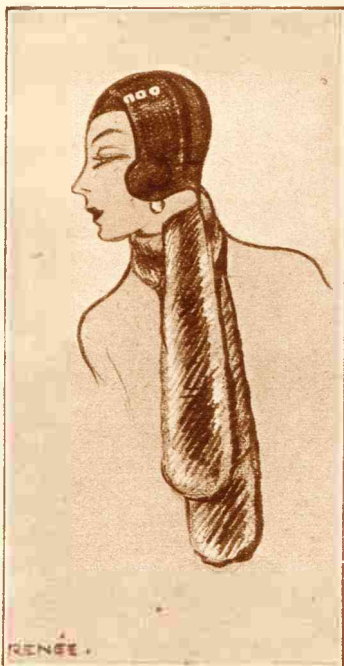
Bij den negenden toer krijgen de bijgehaakte schulpen telkens: twee stokjes, twee kettingsteken, een stokje.

De tiende toer wordt evenzoo gehaakt en vanaf den elfden toer krijgen alle schulpen: twee stokjes, twee kettingsteken, twee stokjes.

De cape van bijgaand modelletje heeft, behalve den laatsten toer met picots, vijftien toeren. Ze moet over den witten rand van het manteltje heen hangen.

Voor-langs wordt de cape afgewerkt met op iederen toer: een vaste steek, vijf kettingsteken, met een stokje in den eersten steek daarvan — een vast, enz.

Alle toeren moeten aan den rechterkant gehaakt worden. De afwerktoer kunnen we in't rond werken.

Lange dassen van wol, breitschwanzen en vele andere bontsoorten, welke met chic om den hals geknoopt worden, zijn zeer in de mode, worden zoowel op mantels als tailleurcostumes aangetroffen.

Twee vroolijk getinte zakdoeken, waarvan twee punten verenigd (zie diagram) vormen een origineele en tevens zeer praktischen halsdoek.

Andere leiders is de titel van het stuk, hetwelk door het Nieuwe Nederl. Tooneel onder leiding van Louis Saalborn voor 't voetlicht is gebracht.

De Nederlandsche auteur A. Defresne heeft hier den strijd tusschen „kapitaal“ en „arbeid“ als uitgangspunt genomen, waaromheen hij een drama heeft opgebouwd van sterke bewogenheid. We zien het conflict, met als inzet arbeids- en lofsverbeteringen der mijnwerkers, zich toespitsen tusschen een mijn-directie en de werknemers, de wroeters in de donkere aarde, die het goud gaan delven. Tot de kracht onoverwinnelijk daar is en als eenig redmiddel, na de bloedige botsingen, waarbij velen tevergeefs den dood vonden, de dictatuur aanvaard wordt. Geen al te nieuw thema dus. Maar de schrijver vindt hier gelegenheid zijn personen, die lijnrecht over elkaar staan, scherp te markeren. Hoewel de hartstochtelijke vergaderingslyriek der demagogische volksleiders en het gewaunsel der caricaturale aandeelhouders toch niet den indruk op ons maken als de schrijver wel bedoeld zal hebben. Het stuk eindigt zooals het begint: het trage geschuifel der mijnwerkers naar de schachten, onder kankerend gemurmurend, een knap staaltje van massaregie. Het prachtige spel van Louis Saalborn dwingt meer onze intense bewondering af, terwijl ook in diens regie veel te loven valt.

Louise Ghijs in de titelrol van Sepp'l.

Een der spannendste momenten
wanneer de mijnwerkers met
hun vrouwen den toegang tot
de fabriek forceeren.

Tooneel IN AMSTERDAM

Hiernaast:

Louis Saalborn en Magda Janssens
als de mijn-directeur
Van Stiel en echtgenote

Hiernaast: In de tuchtschool van
juffrouw Pabe (Louise Fleuron.)

Sepp'l heet de komische operette met muziek van Emiel Hullebroeck, welke thans gaat in Carré onder auspiciën van het Ned. Operette-Gezelschap. Zooals de naam reeds doet vermoeden is de plaats van handeling Tirol, het romantische bergland. Een spel van dulle verwickelingen en komische scènes waarbij we ook nog verzeild raken in een tuchtschool met een lang niet zoetsappige directrice, terwijl natuurlijk een echte prins met een prachtige naam er ook een rol in speelt. Decors en costumeering verdienen zeker allen lof.

Het echtpaar Bos-Dammes te Aartswoud viert den 26en a.s. zijn 55-jarig huwelijksfeest. Ziehier het krasse stel afgebeeld.

De heer L. Gerssen vierde Dinsdag zijn 50-jarig jubileum als voorzanger-lezer in de Herv. kerk te Urk, welk bedehuis dit jaar eveneens een jubileum viert, namelijk zijn 300-jarig bestaan.

De heer G. Kleyn kan zich er op beroemen vandaag 'n kwart eeuw in dienst te zijn bij de Centr. Werkol. te Haarlem.

Jacob Kloek en Maartje Dekker te Beets N.H. herdenken den 23en dezer het feit, dat ze vóór 50 jaar in den echt verbonden werden. Het contereitsel v. h. gouden paar.

De Binnenkomst in Weesp

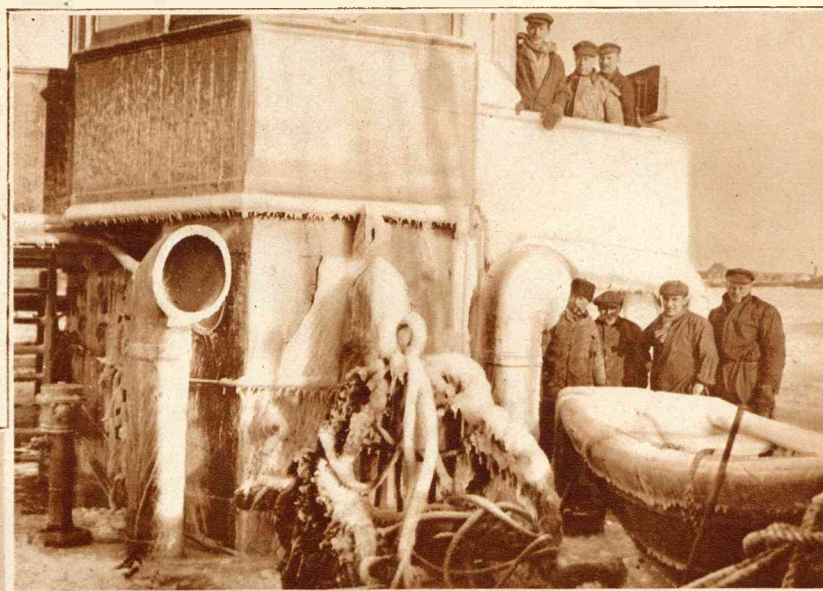
vanuit het station, die tot dusver, vooral in den zomer, door het hoogopgaand geboomte een landelijk cachet had, is door het vellen dier boomen danig gewijzigd. De bedoeling is op dit terrein een aantal heerenhuizen te doen verrijzen. Vooralsnog lijkt ons dit niet direct een verbetering of verfraaiing. Op bovenstaande foto kan men zien, hoe de toestand bij het station was met geboomte en hiernaast op 't oogenblik, na het vellen der boomen.

UIT DE PROVINCIE

De heer A. Woning hoopt den 25en den dag te herdenken, dat hij vóór 40 jaar in dienst trad bij de Scheepswerf der firma W. F. Stoel en Zoon te Alkmaar.

Het stoomschip „Amsterdam“ trachtte uit te varen uit Den Helder, maar na een vergeefschen tocht van bijna 2 dagen kwam het, met een dikke ijslaag bedekt, weer in de veilige haven terug.

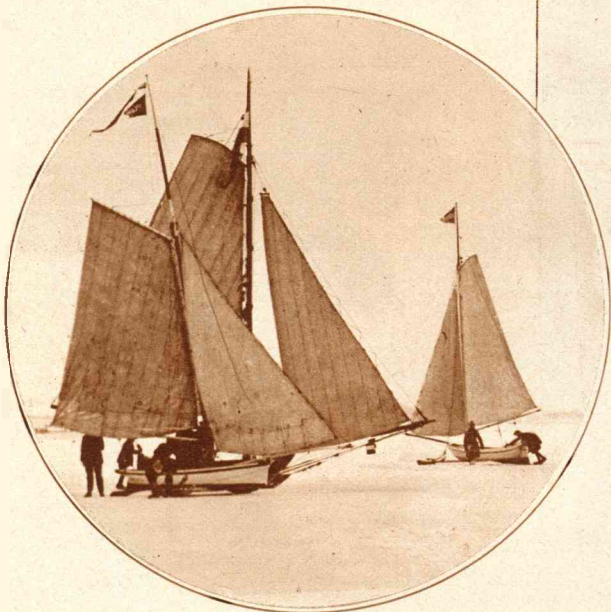
*

Hiernaast : op de Gouwzee zou er een groot gecostumeerd ijsfeest plaats vinden, doch vanwege de kou werd alles afgelast. Toch zag onze fotograaf kans een vrachtauto, een ijsvlet en een eenzamen schaatsenrijder te knippen, die zich over deze ijsvlakte voortbewogen.

Den traditioneele tocht

der Amsterdammers naar Marken hebben duizenden Zondagj. l. weer afgelegd. Nu niet alleen op de schaats, maar velen ook per auto, hetgeen voor de meeste automobielen wel een nieuwe sensatie geweest zal zijn. Er was zelfs een auto-parkeerterrein op zee ingericht, waar de wagens gestald werden, terwijl de inzittenden een kijkje op het drukbezochte eiland gingen ondernemen. Voor de Markers visschers een extra-bijzondere tijd in dezen guren en voor hun bedrijf rampzaligen tijd!

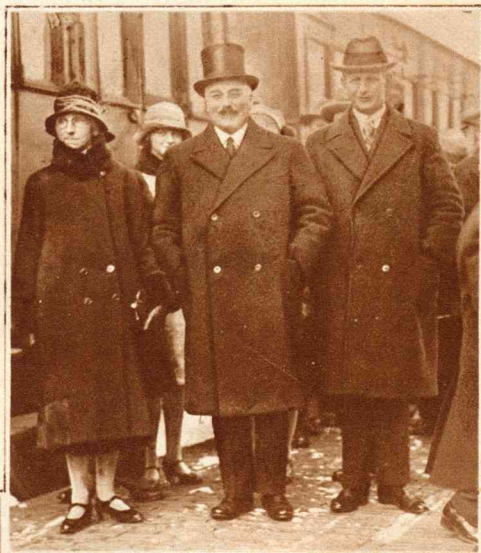

De afvaart der ijsvletten van Monnikendam.

UIT AMSTERDAMS OMGEVING

Een kijkje op de Gouwzee vanaf Marken.

Het parkeerterrein bij Marken.

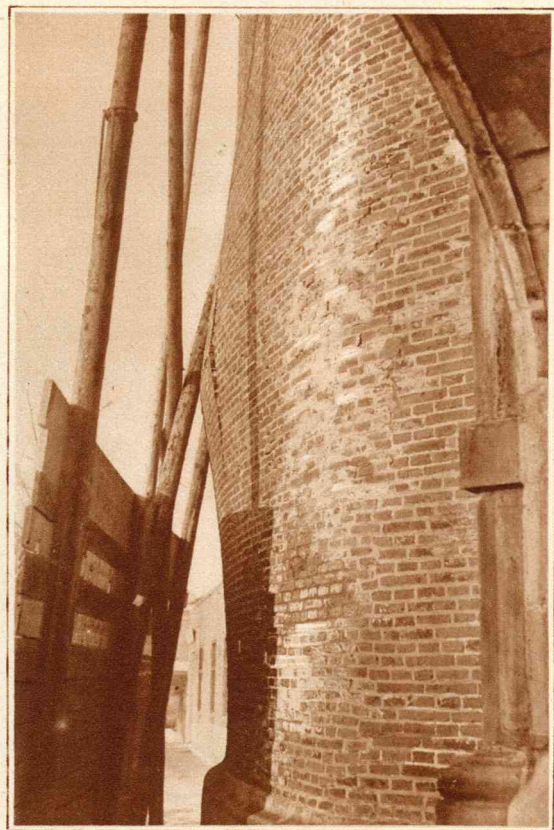

Kooga.d.Zaan

heeft zijn nieuwen burgemeester ingehaald en geïnstalleerd. Hoe de nieuwe burgervader aan het station verwelkomd werd door wethouder Oosterbaan toont u de linksche foto.

*

Hiernaast: Een interieurfoto van de eerste raadszitting onder voorzitterschap van burgemeester Verstegen. De nieuwe titularis in het midden met amtsketen, naast hem mevr. Verstegen, beiden gesecondeerd door wethouders, resp. de heeren J. Keist (links) en S. Oosterbaan (rechts).

De dromedaris te Enkhuizen

de beroemde toren, heeft zoodanig te lijden gehad van de felle vorst, dat de muren opgebarsten zijn! Uit vrees voor verdere onheilen is men ijlings overgegaan tot het stutten van het oude gebouw. Links: de toren met omgeving. Hierboven: een der barsten, die zich aan den muur vertoonen.

MASKERADE OP HET IJS EN IN DE BALZAAL.

Het is een gelukkige combinatie, dat de maskeratetijd juist in de ijsperiode valt. Zoobovende hebben wij den laatsten tijd menigmaal ons kunnen verlustigen in alleraardigste tafereelen, die zich op de verschillende ijsbanen voordeden. Zoo troffen we bij een maskeradefeest op de ijsbanen van Nieuwe Niedorp (N.H.) bovenstaande komische groep aan. Maar ook de hoofdstad liet zich niet onbetuigd, want op het gekostumeerde avondfeest van de Amsterdamsche Ijsclub is het ook lustig toegegaan. We beelden hieronder de groep af, die den eersten prijs wist te behalen.

Eenmaal leent de balzaal zich uiteraard beter voor costuums in grooten stijl. Op een bal-masqué binnenshuis bekoorde bovenstaand elegant en charmant paar ons dusdanig, dat we niet konden nalaten dit rijk uitgedost tweetal te toonen.

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½; per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor Oplagetransmissie, Amsterdam.